

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie C · número 219

Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Sessió 10, divendres 22 de març de 2019

Presidència de l'I. Sr. David Mejía Ayra

TAULA DE CONTINGUT

Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre la neutralitat i l'estil de la programació de TV3 323-00097/12	4
Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre el pla de cobertura informativa del cicle electoral 323-00100/12	6
Pregunta a la presidenta en funcions del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre el pla de cobertura de les campanyes de les pròximes eleccions 322-00085/12	7
Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre els deu anys del programa Sense ficció i els documentals de qualitat en horari de màxima audiència 323-00102/12	10
Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre el tractament i la difusió de la informació del judici dels acusats per rebel·lió 323-00104/12	11
Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre l'acusació de masclisme a polítics constitucionalistes difosa en el programa <i>De què es queixen les dones?</i> 323-00105/12	13
Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre la decisió de no emetre les imatges dels atemptats de Nova Zelanda 323-00109/12	15
Pregunta al director de Catalunya Ràdio i Mitjans Digitals sobre la cobertura de les pròximes campanyes electorals 323-00108/12	17
Pregunta a la presidenta en funcions del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre el tractament de la Setmana Internacional de la Dona als mitjans de la corporació 322-00088/12	18
Pregunta a la presidenta en funcions del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre la finalitat de la campanya «Som dones» i el perllongament del seu objectiu 322-00091/12	20

Pregunta al director de Catalunya Ràdio i Mitjans Digitals sobre la nova aplicació mòbil de TV3 323-00110/12	21
Pregunta a la presidenta en funcions del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre el pla d'igualtat de la corporació 322-00084/12	23
Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre la paritat en els espais televisius 323-00098/12	25
Pregunta a la presidenta en funcions del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre la reiteració d'insults a polítics constitucionalistes per part de col·laboradors de mitjans de la Corporació 322-00086/12	27
Pregunta al director de Catalunya Ràdio i Mitjans Digitals sobre l'evolució de les audiències de Catalunya Ràdio 323-00106/12	29
Pregunta a la presidenta en funcions del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre les audiències de TV3 al febrer i al març 322-00082/12	32
Pregunta al director de Catalunya Ràdio i Mitjans Digitals sobre el balanç de les dades de l'informe de pluralitat del Consell de l'Audiovisual de Catalunya 323-00099/12	33
Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre l'exclusió del pluralisme polític de Televisió de Catalunya 323-00103/12	35
Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre la pluralitat a TV3 d'acord amb l'informe del Consell de l'Audiovisual de Catalunya 323-00107/12	37
Pregunta al director de Catalunya Ràdio i Mitjans Digitals sobre la iniciativa del compte de Twitter Arxiu CR i TV3 323-00101/12	40

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 10 de la CCMA

La sessió de la Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) s'obre a les deu del matí i dos minuts. Presideix David Mejía Ayra, acompanyat del vicepresident, Ruben Wagensberg Ramon i del secretari, Francesc Ten i Costa. Assisteix la Mesa el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Hi són presents els diputats Martín Eusebio Barra López, Ignacio Martín Blanco, Blanca Victoria Navarro Pacheco i Sonia Sierra Infante, pel G. P. de Ciutadans; Francesc de Dalmales i Thió, Antoni Morral i Berenguer, Eduard Pujol i Bonell i Josep Riera i Font, pel G. P. de Junts per Catalunya; Jenn Díaz Ruiz, Gerard Gómez del Moral i Fuster i Raquel Sans Guerra, pel G. P. Republicà; David Pérez Ibáñez i Beatriz Silva Gallardo, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Marta Ribas Frías, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem; Natàlia Sánchez Dipp, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i Andrea Levy Soler, pel S. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteixen a aquesta sessió el director de Catalunya Ràdio i dels Mitjans Digitals, Saül Gordillo Bernárdez i el director de Televisió de Catalunya, Vicent Sanchis i Llàcer.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: preguntes amb resposta oral als òrgans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

El president

Bé, bon dia a tots i a totes. Benvinguts a aquesta nova Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Donar la benvinguda als directors de TV3 i de Catalunya Ràdio i també disculpar a la presidenta Núria Llorach, que, per motius de salut, doncs no podrà assistir a aquesta comissió, i esperem que es recuperi ben aviat. També donar la benvinguda als diferents membres del comitè d'empresa de la corporació.

I, degut a aquesta indisposició de la senyora Llorach, com hi havien preguntes dirigides a la seva persona, es va enviar un correu als diferents portaveus per veure si volien redirigir la pregunta, en tot cas, o posposar-la.

Els comentaré tot el que nosaltres hem rebut, per si està correcte. La diputada Marta Ribas, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, va comunicar que les preguntes 9 i 17 s'adrecin al director de Televisió de Catalunya. És correcte? *(Pausa.)*

El diputat David Pérez va comunicar que manté la pregunta 20, adreçada al director de Catalunya Ràdio, i que posposa les preguntes 18 i 25.

El diputat Ignacio Martín Blanco va comunicar que les preguntes s'adrecin al director de Televisió de Catalunya, que serien la 10, 11 i 19.

Ignacio Martín Blanco

Al final, president, la 10 la deixarem per a la propera comissió, i l'11 i la 19 les mantenim..., les redirigim al director de TV3.

El president

D'acord. El diputat Gómez del Moral va comunicar que la pregunta número 12 s'adreçaria a un directiu, però no ens va...

Gerard Gómez del Moral

No, jo els ho deixo a la seva elecció. Potser tindria més sentit al director de TV3, però, en qualsevol cas, al seu criteri.

El president

Sí? La pregunta número 12, doncs, al director de TV3. I que posposen la pregunta número 13.

I el diputat Josep Riera posposa la pregunta número 8 i redirigeix la pregunta número 21 al director de Televisió de Catalunya. És així? *(Pausa.)* Molt bé.

Després, també hem rebut una proposta d'acumulació de preguntes, per part de la corporació, de les preguntes 2 i 9, que una seria de Junts per Catalunya i una altra de Catalunya en Comú Podem. Hi ha algun problema perquè s'acumulin? *(Pausa.)*

També hi ha una proposta d'acumulació de les preguntes 5 i 11, que són del Grup Parlamentari de Ciutadans...

Ignacio Martín Blanco

No, nosaltres rebutgem aquesta acumulació.

El president

D'acord. I l'altra proposta seria la pregunta número 8 i 12, però com la 8 es posposava, en tot cas quedaria la número 12 de manera individual.

Així, doncs, si hi ha alguna substitució, que hagin d'informar a la Mesa? *(Pausa.)* No?

Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre la neutralitat i l'estil de la programació de TV3

323-00097/12

Doncs aleshores començaríem amb la comissió, amb el punt 1 de l'ordre del dia, que són preguntes amb resposta oral als òrgans de la corporació. I començaríem amb la primera pregunta, que va dirigida al director de Televisió de Catalunya sobre la neutralitat i l'estil de la programació de TV3, i la formula la diputada Andrea Levy, del Subgrup Parlamentari Popular. Té la paraula.

Andrea Levy Soler

Bon dia. Gràcies, president. Bon dia, senyor Sanchis. Li diré directament: vostè ha sentit vergonya en els últims temps del que succeeix a TV3?

Gràcies.

El president

Gràcies. Senyor Sanchis, bon dia. Té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya (Vicent Sanchis i Llàcer)

Avui ens han furtat algunes càmeres, algun material en el centre Imagina, i això sí, em fa vergonya que algú entre i... Vergonya..., vergonya per la gent que s'emporta coses que no són d'ells. Però, si es refereix a la programació o si es refereix a altres comportaments d'informatius o de programació de TV3, evidentment que no, i espe-re amb frisança el seu rebot, perquè ara sí que m'ho concretarà i podrem, per dir-ho així, explicar-nos una mica millor l'un a l'altre.

El president

Gràcies. Senyora Levy, té la paraula.

Andrea Levy Soler

Jo crec que sí, senyor Sanchis. Jo crec que vostè ha sentit vergonya, perquè l'hem sentit tots. Perquè quan a programes de TV3 es ridiculitza una donació d'un ronyó per part de l'exdelegat del Govern, el senyor Millo; quan a TV3 es ridiculitza persones que exerceixen, amb professionalitat, les tasques de guàrdies civils; quan a TV3 hi han persones que insulten greument diputats d'aquesta cambra amb termes masculistes; quan a TV3 es vincula diputats d'aquesta cambra –constitucionalistes, casualment– amb el masclisme, jo crec que vostè ha de sentir vergonya.

I ha de sentir vergonya perquè, jo entenc que no ho fa vostè, però ho fan persones a les quals vostè dirigeix com a president, com a director de la Televisió de Catalunya. I vostè no es pot inhibir de la responsabilitat. Vostè no pot dir que aquestes persones ho fan en la seva esfera privada personal i que després posen tuits.

I jo sé que vostè s'excusa després, personalment, amb tots nosaltres, per aquelles coses que succeeixen, però això no és suficient. Perquè no pot ser que sentim, permanentment, la vergonya de veure com se'ns insulta, se'ns denigra, a les persones que no som de la corda d'aquells que, en aquests moments, estan representant, estan presentant i estan dirigint els programes de TV3.

I això té una solució. I la solució la té vostè: si aquestes persones que dirigeixen aquests programes, o amb els que han contractat aquests programes, no tenen un mínim respecte i tolerància per persones que pensen diferentment que ells, es cancel·len els programes, s'acomiadem aquestes persones. Perquè no podem sentir vergonya de la televisió pública de Catalunya, que paguem tots.

Perquè el procés independentista no pot servir perquè, a la televisió pública de Catalunya, es faci una propaganda que insulti, hi insisteixo, amb coses molt greus, amb atacs personals molt greus, com els que han succeït ens els últims mesos.

Per tant, i amb això acabo, vostè sent vergonya de TV3 –ho sé–, del que està passant, i tots nosaltres també.

El president

Gràcies. Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, em sap molt greu però no coincidim. És a dir, jo puc sentir vergonya per segons quines coses, però, segurament, no coincidirem en el diagnòstic de en quines coses. I l'hi explicaré molt ràpid, perquè, la veritat és que vostè ha obert tres o quatre fronts i, com alguns tenen preguntes concretes, després tindrem l'oportunitat d'explicar-nos o d'esplaiar-nos una mica més en tot això que diu.

Però ja hem parlat moltes vegades, en aquesta mateixa cambra, de què impliquen els programes..., què són els programes d'humor, que són els informatius i que són..., i ho lamente, però són gèneres diferents, eh?

Quan s'ensenya periodisme, sempre es diu que hi ha els gèneres d'interpretació, informació i els d'opinió. I els d'opinió són una cosa, i lo que opina una persona en una columna o en un tuit és una cosa i, després, el que hi ha és un altre programa.

Si concretem, i concretem en el cas que segurament..., vostè ha dit que pot afectar més personalment, i de què em van arribar queixes, sobre una referència, en un programa d'actualitat en clau humorística, respecte a relacions i motius personals d'un exdirigent del partit i també exdelegat del Govern espanyol a Catalunya, li diré que no em va agradar; no vaig sentir vergonya, però no em va agradar. I com que no em va agradar, i entenc que en un programa fet en directe i d'humor, de vegades, es pot relliscar en àmbits que no hauria de fer-ho, per exemple, els personals, així li ho vaig fer saber a la persona que havia dit aquella..., al director del programa; a ell mateix, que havia tingut aquella intervenció. I ell també em va fer saber que ho entenia perfectament i que faria un tuit, que es disculparia i així ho va fer.

Entenga vostè la dificultat, cada dia o cada setmana, de fer humor –crec que l'entén–, i, a més a més, de no caure d'un costat, d'un altre, en allò que diuen «humor negre», mantindre's en humor blanc. Jo crec que és complicat.

De totes maneres, efectivament, no em va agradar aquella al·lusió personal. Això ho vaig fer saber, i ho van corregir.

Però, aleshores, tampoc em va agradar, i no sé si sentir vergonya o quin és el nivell de..., quina sensació poden produir alguns tuits com el que va fer vostè, per exemple, que va dir: «Hasta que se mantenga la infamia con dinero público, hasta que se permita el escarnio a los no independentistas en la televisión pública, un boicot a TV3. No participaré en este estercolero moral, no contarán conmigo para su aquelarre mezquino en ningún programa.»

Home, segons quines afirmacions sí que em fan una miqueta de vergonya, senyora diputada. I crec que a vostè també li n'haurien de fer, a pilota passada.

El president

Gràcies.

Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre el pla de cobertura informativa del cicle electoral

323-00100/12

Passem a la següent pregunta, que seria una de les que estarien acumulades, dirigides al director de Televisió de Catalunya, sobre el pla de cobertura informativa del cicle electoral. I la formula, en primer lloc, el diputat Josep Riera, del Grup Parlamentari Junts per Catalunya. Té la paraula.

Josep Riera i Font

Gràcies, president. Una petita prèvia, en aquesta primera intervenció. El nostre grup vol manifestar el suport al director comercial de la corporació, Martí Patxot, que ha estat afegit com a imputat en la causa general per l'1 d'octubre que porta el jutjat número 13 de Barcelona, en què també hi són els nostres dos compareixents, fins i tot la senyora Llorach, a qui aprofitem per reiterar el nostre suport. La represió, amb el PSOE al Govern d'Espanya, continua escalant.

La pregunta. La pregunta és..., hauria de ser molt senzilla: quin és el pla de cobertura informativa de TV3 del cicle electoral que tenim a davant?

Ara bé, el que segurament hauria de ser només una resposta, diguem-ne, tècnica sobre com s'adaptaran els informatius per fer la millor cobertura, quines programacions especials estan previstes o es poden improvisar, de quants mitjans humans i materials es disposa per destinar-hi, etcètera, el que hauria de ser només això, que no és poc, desgraciadament no és només això. No ho pot ser, perquè el context no permet que només sigui una qüestió tècnica i de criteri professional.

Ho torno a dir: desgraciadament, no pot ser només això. Perquè el cas és que els professionals de TV3 i Catalunya Ràdio han de treballar sota la pressió permanent de determinats partits, que constantment els falten al respecte professional, i sovint els posen a la diana dels intolerants.

Els professionals han de treballar sense identificacions de TV3 o Catalunya Ràdio, i les desqualificacions particular o genèriques als mitjans els arriben per terra, mar i aire.

Uns exemples. Albert Rivera: «Estoy harto que cada vez que en TV3 dicen algo sea para insultar a los constitucionalistas.» Inés Arrimadas: «En Cataluña hay unos medios de comunicación que fomentan el odio.»

També hem vist com Ciudadanos ha iniciat la seva campanya electoral particular denunciant a la Junta Electoral Central la transmissió de la manifestació de disabte passat a Madrid. Ara ja van directament a la casposa Junta Electoral Central, perquè el 21 de desembre es trobaven que, primer, la Junta Electoral de Barcelona els rebutjava les seves denúncies, perquè les devia trobar més polítiques que els fets mateixos que denunciaven.

En fi, davant aquest panorama de pressió premeditada sobre TV3, Catalunya Ràdio i els seus professionals, com preveu, senyor Sanchis, que serà la cobertura de les properes campanyes electorals, més enllà de la part professional, que també ens interessa.

El president

Gràcies.

Pregunta a la presidenta en funcions del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre el pla de cobertura de les campanyes de les pròximes eleccions

322-00085/12

Senyora Ribas, té la paraula.

Marta Ribas Frías

Doncs a nosaltres sí que ens interessa (*l'oradora riu*) la part professional i tècnica de quin és el pla de cobertura previst per les properes campanyes electorals. No és que no ens interessi per part de Catalunya Ràdio i les emissores de Catalunya Ràdio. De fet, la pregunta volia ser genèrica per tota la corporació, però la situació ens porta a que la fem només a TV3, però, és igual, bàsicament és quin és el planteig de cobertura per aquestes campanyes.

El president

Gràcies. Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

Molt bé; gràcies, president. En principi, respecte al pròleg, és veritat que estem preocupats –això ho hem dit moltes vegades, contínuament– per un tipus de missatge que es va repetint contínuament, contínuament, i que afecta la qualitat, que afecta la tranquil·litat, que afecta la feina que podem fer. Perquè, al final, sí que és veritat que escampen una certa tensió.

I també és veritat que intentem fer les coses com podem. I que, quan hi ha crítiques mesurades, quan hi ha crítiques raonables..., en recordo dos últimament; n'hem parlat ara d'una, però una altra que, fins i tot, ens ha costat crítiques d'altres sectors, la que feia referència a un tuit que havia fet un col·laborador en un programa d'humor de TV3, que és el *Polònia*. Nosaltres actuem, evidentment, perquè no és que no sentim vergonya, és que volem mantindre'ns en els principis que mouen l'actuació de la televisió pública.

Hem de dir també que, abans de començar amb la cobertura, teníem una certa, per dir-ho així, preocupació respecte al que podia derivar-se de recursos a la Junta Electoral Provincial i Central, i vostè ho ha dit ara. Hi ha un recurs contra la manifestació de Madrid, que TV3 va emetre a través dels seus programes també. I, bé, hi ha alguna nota de la junta electoral provincial, que diu que no hi ha lloc a aquesta impugnació o a aquesta crítica. Segurament arribarà a la Junta Electoral Central; he de dir que els seus criteris són bastant més restrictius, ja ho vam comprovar l'última vegada.

Diu la junta electoral provincial: «Finalment, no podem afirmar que la cobertura que TV3 i Canal 3/24 van realitzar a allò que resultava un esdeveniment singular i excepcional va ser excessiva. Per totes les raons declarem que la cobertura informativa de la manifestació celebrada a Madrid, el dia tal, no és contrari a allò que estableixen els apartats primer i segon de l'article 66 a la llei orgànica tal.»

Vull dir, això és molt important. Perquè el que no pot ser tampoc és estar informant sempre amb una tensió excessiva. I nosaltres considerem que el que fem sempre té criteris.

Els criteris per fer aquest pla de cobertura són els habituals. Primer, responem a un interès per part de la societat i per part de l'audiència important, i es nota. Vull dir, hi ha una participació en la vida pública, en la vida política i, per tant, hi ha un gran interès en tot el que signifiqui evolució política, per dir-ho així. I hi ha ara unes eleccions, evidentment.

Què farem, per tant? Dedicar equips i equips i equips i programes i programes a explicar-ho bé. Sota quins criteris? Home, intentarem que siguin els de sempre, i per això hi ha també els recursos dels partits, les protestes dels partits, que esperem que

seran fonamentades i raonables. Interès informatiu, principi de pluralitat politico-social, proporcionalitat, neutralitat informativa, etcètera.

Les eleccions seran una prioritat. I com es concretarà aquesta prioritat? Evidentment, en els informatius diaris, que tindran apartats específics, que faran seguiments, fins i tot extensions, en algun moment, extraordinàries, depenent del dia.

Matins, TN Migdia, TN Vespre, televisió el cap de setmana..., mitjans digitals correspon al Saül Gordillo, el director de Catalunya Ràdio i també dels Mitjans Digitals, que després els informarà. Hi haurà debats, que intentarem portar de la mateixa manera. Hi haurà un debat, que serà el central, amb els caps d'opció política per a la circumscripció de Barcelona a TV3. Hi haurà, evidentment, programes especials. Hi haurà el programa especial també de la nit d'eleccions.

Hi haurà sondejos. Estem mirant de contractar-ne algun que done la màxima fiabilitat possible, perquè, evidentment, no ens agrada equivocar-nos. Aquests sondejos els compartirem amb altres mitjans públics com nosaltres. Entenent, moltes vegades, que establir resultats en uns moments en què encara estan mirant-se urnes, no acaba de ser el millor sistema, però, si el sondeig està ben fet –i esperem que sí, per això l'encarregarem–, podem treballar sobre això. És a dir, hi haurà un desplegament, com solem fer habitualment, encara més en els moments que vivim extraordinaris, per cobrir la campanya.

I el control de vostès, a través de les juntes electorals provincial i central, el control parlamentari, i les protestes, comentaris, observacions, que qualsevol de vostès puguen fer-nos arribar a qualsevol responsable d'informatius de Televisió de Catalunya.

El president

Gràcies. Senyora Ribas, té la paraula.

Marta Ribas Frías

Bé, jo els demano que n'aprenuin, de les experiències anteriors, de lo bo i lo dolent. Respecte a debats, per exemple, vull pensar que també hi haurà els debats de caps de llista de la resta de províncies, que sempre ha estat una bona pràctica.

Respecte de la pluralitat de temes a tractar en una campanya en què hi ha programes amb moltíssims temes en aquests programes, hi ha hagut bones pràctiques de càpsules temàtiques, que m'agradaria que es poguessin repetir o, fins i tot, ampliar o millorar.

Respecte de les enquestes..., no tenim, precisament, bones experiències. Les últimes generals ens vam queixar, també el nostre grup parlamentari, del desastre que van ser les enquestes a peu d'urna. No sé si val la pena tornar a fer la despesa de les enquestes a peu d'urna, si la perspectiva ha de ser igual d'incerta i de falsa, no?, amb els resultats que es puguin estar traient i que no serveixin per a res.

I també els reclamo responsabilitat i respecte en la cobertura de la resta d'informacions que es produeixen en paral·lel durant una època de campanya i que poden ser sensibles a tenir una influència política. És un període polític sensible que cal tractar en la informació amb aquesta responsabilitat, no pressió, sinó responsabilitat.

També amb la imparcialitat en la resta de programes i altres formats. Tenim una molt mala experiència també en les últimes generals, si recorden, d'un *30 minuts, El referèndum impossible*, en precampanya, en què, bàsicament, es va fer, d'una forma parcial i subjectiva, un desmuntatge de la principal proposta electoral de la força electoral que havia guanyat les eleccions generals anteriors, i que va tornar a guanyar les eleccions generals, al juny de 2016, que és En Comú Podem. Encara estem esperant un *30 minuts* explicant, si de cas, també la impossibilitat del full ruta unilateral. Els ho vam reclamar i encara l'esperem.

I, d'altra banda, una altra de les bones pràctiques de les últimes generals va ser que van ser les primeres sense blocs electorals; ni a TV3 ni a Catalunya Ràdio. Curriós, ho vull posar en positiu, fantàstic, que ha hagut de guanyar la força electoral

del meu espai polític unes eleccions, perquè es pugui fer una campanya electoral sense blocs. Perquè la força, entre cometes, si ens ho mirem amb egoisme, «més perjudicada», no faria un recurs a la junta electoral. Voldria saber si tornarem a fer una campanya, per tant, sense blocs electorals, però, això sí, amb un respecte clar del pluralisme i de la neutralitat de la informació.

El president

Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

Gràcies, president. Ha comentat diverses coses. En principi, jo no vincularia tampoc la victòria d'una força política en unes determinades eleccions a la supressió dels blocs electorals. (*Veus de fons.*) Igual si... Vull dir, que estava..., però, sí, sí, ara ja ho entenc. Però, vaja, em fa la sensació de que hi havia opinions bastant fonamentades i bastant contràries a aquesta mena de cotilla, per dir-ho així.

Fixi's, de tota manera, que cal mesurar els temps, cal mirar exactament partits que tenen representació, partits que no tenen representació, la representació parlamentària que tenen..., en el cas d'aquestes eleccions també. És una miqueta, per dir-ho així, complicat. Perquè, moltes vegades, l'interès informatiu d'un dia determinat no es pot o no lliga amb aquesta representació, amb aquesta proporcionalitat. Aleshores, al final, ho has d'intentar fer d'una manera transversal en tots els dies que es fa. Ho fem, jo crec, de la millor manera possible.

Però, torne a insistir, és a dir, vostè parlava dels sondejors. Nosaltres donem els resultats, mentre és permès fer-ho, dels sondejors que donen altres mitjans més o menys fiables. I, després, si en contractem algun, sempre intentem que siga el millor i fer-ho amb altres mitjans, precisament, perquè hi hagen més veus, perquè hi hage més observació, perquè hi hage més control. I demanem totes les garanties. I, si al final, considerem que no val la pena, doncs no ho fem. Ha passat, de vegades, que no els hem fet i, de vegades, que els hem fet. Però, vaja...

El president

Senyor Sanchis... Se li ha acabat el temps. Vagi acabant.

El director de Televisió de Catalunya

Perdó, president. En tot cas, tindrem oportunitat d'insistir en cada punt per separat. Segur.

El president

Gràcies. Senyor Riera, per què em demana la paraula?

Josep Riera i Font

Sí, per contradiccions de la senyora Marta Ribas, és molt breu.

Ha començat la seva intervenció dient que «a mi sí que m'interessa..., a nosaltres sí que ens interessa la part tècnica». És que jo, en cap moment, he dit que no. Jo he dit, textualment, que: «En aquest context quina serà la cobertura de les properes campanyes electorals, més enllà de la part professional, que també ens interessa.» I ja està. Només això.

El president

D'acord. Senyora Ribas?

Marta Ribas Frías

Evidentment. (*Loradora riu.*) Crec que no hi havia motiu per a les contradiccions. Perdoni, però, un aclariment, perquè és que no... Crec que hi ha hagut una confusió aquí important, i no voldria que quedés...

La meva referència al tema dels blocs electorals, respecte d'En Comú Podem, era que a les anteriors eleccions generals havia guanyat En Comú Podem, i, en les següents, o sigui, al desembre..., les de juny van ser les primeres sense blocs electo-

als, i deia: «Potser perquè la primera força i més perjudicada hauria estat En Comú Podem.»

El president

Molt bé.

Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre els deu anys del programa Sense ficció i els documentals de qualitat en horari de màxima audiència

323-00102/12

Passem, doncs, a la següent pregunta, dirigida al director de Televisió de Catalunya sobre els deu anys del programa *Sense ficció* i la formula el diputat Francesc Ten, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula.

Francesc Ten i Costa

Molts gràcies, president. Senyor Sanchis, *cambio de tercio*. Els pares d'una noia i un noi, germans, em comentaven que a la classe de no sé quina assignatura els van passar darrerament els documentals *El sexe ignorat* i *De què es queixen les dones?*

Aquests pares estaven contents perquè a partir d'aquests documentals..., els ajudaven i molt en l'educació dels seus fills. I jo, permeti'm-ho dir, estava satisfet –i així ho vaig dir també en plenari– de TV3, que vol entendre l'aposta per una televisió de qualitat i líder i que entén una part de les produccions pròpies com una eina per ajudar a informar i a fer progressar la nostra societat.

Aquestes produccions pròpies busquen donar veus, busquen donar noves veus a persones i a col·lectius que, normalment, potser no en tenen, i treure a la llum temes, conflictes, polèmiques, històries no habituals i, alhora, també parlar d'actualitat i també d'actualitat catalana. I el mèrit és doble, perquè a més a més de fer-ho amb qualitat es fa en horari de *prime time*.

Són programes que han marcat estil, amb rigor, amb profunditat. Són programes, a més a més, tant el *30 minuts*, trenta-tres temporades en pantalla, i el *Sense ficció*, que està celebrant deu anys.

A mi m'agradaria que vostè valorés aquesta aposta que ha fet TV3 des de fa temps. Com li agradaria que continués, tant per les produccions pròpies, enfocades o no en aquests programes.

I permetin-me també..., com li agradaria que d'aquí a deu anys potser es valorés l'etapa actual d'aquests programes, d'alguna manera.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

Gràcies, president. Caram!, començarem pel final. A mi el que m'agradaria que d'aquí deu anys passara és que aquests documentals significaren un document necessari per entendre la realitat que vivim ara.

És a dir, si d'aquí a deu anys o quinze o vint, uns altres alumnes o uns estudiosos o públic normal, pogueren seguir el que hem viscut a Catalunya i al món, en tots aquests anys que vivim ara, i fora un referent fiable per entendre la realitat passada i per comprendre l'actual, ja valdria la pena. Jo crec que és això.

A mi em fa l'efecte que els documentals i els reportatges es fan gairebé sempre per impactar en aquell moment, però perquè després puguin perviure.

El *Sense ficció* porta deu anys i és un programa..., crec que durant deu anys nosaltres hem emès prop de cinc-cents documentals, i és un programa de risc, perquè no hi ha gaires televisions al món que aproven en un horari de *prime time*..., que proven de fer documentals, de plantejar el gènere per al gran públic, per dir-ho així.

I és periodisme d'investigació que sovint en ocasions pot plantejar problemes, però sempre, sempre, acaba plantejant també satisfaccions. Hi ha vegades que s'encerta més, a vegades que se'n certa menys. A més a més, els nostres *Sense ficció*, de vegades, encara es combinen amb nits temàtiques que acaben d'arrodonir encara més el tema de què es tracta i que es mira.

I els resultats són bastant espectaculars, o molt espectaculars. L'audiència de l'últim any, per exemple, posa el *Sense ficció* en les millors quotes dels últims vuit anys, per exemple. La mitjana d'aquesta temporada 18-19, pel fa a audiències, són 393.000 persones que es miren un programa i una quota del 15 per cent i mig del *share*. Això és molt per a un documental. I això vol dir també que és periodisme fiable, que la gent el té com a referència.

Si anem a audiències digitals, enguany també estem aconseguint quotes i rècords. Cada setmana hi ha 22.000 usuaris que es miren el programa a través d'aquestes xarxes.

I, per exemple, el documental més vist de la història, *Jo també vull sexe!*, em sembla que vostè n'ha parlat, el van veure, per audiència digital, per suport digital, 136.000 espectadors.

Què voldríem veure, què voldríem tindre per arrodonir aquesta història d'èxits? Doncs és una pena, perquè ho comentem de vegades, i és igual, que són més recursos, evidentment. Vull dir, tot això s'ha fet amb menys recursos, l'any passat. S'està fent amb menys recursos enguany. Els productes, els documentals que fem internament pateixen el fet que estem internalitzant molts programes i, per tant, necessitem molts equips d'explotació fent altres coses. I, els de fora, que no tenim prou recursos per comprar o per coproduir bons documentals.

Si això millorara una miqueta, i no ho torne a repetir perquè, si no, ens fem pesats, doncs encara millor que millor.

El president

Gràcies.

Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre el tractament i la difusió de la informació del judici dels acusats per rebel·lió

323-00104/12

Passem a la següent pregunta, dirigida al director de Televisió de Catalunya sobre el tractament i la difusió de la informació del judici dels acusats per rebel·lió, i la formula el diputat Ignacio Martín Blanco, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula.

Ignacio Martín Blanco

Sí; bon dia, senyor Sanchis. Com valora el seguiment que està fent TV3 del judici que està tenint lloc aquests dies al Suprem, als líders del cop a la democràcia que va fer el separatisme des d'aquest Parlament? Creu que la cadena està observant els principis d'imparcialitat, neutralitat i pluralisme que consagra el llibre d'estil de la mateixa Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals?

El president

Gràcies. Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

Amb un punt d'ironia, li diré que ara m'ho explicarà vostè (*l'orador riu*) si els observem o no els observem, que, segurament, des de fora, està molt indicat. Però, vaja, considerem que sí. Ha estat una història complicada, eh? Perquè és un judici que està tenint una enorme repercussió internacional.

A mi, quan em passen xifres, això sembla que siga les que acompanyaven la solapa de la publicació del llibre *Astèrix i Cleopatra*. Hi ha més de 650 periodistes

acreditats de cent setanta mitjans. Hi han 250 periodistes que han arribat a entrar algun dia al Suprem. Hi ha hores i hores i hores dedicades en totes les televisions internacionals a això. I, per exemple, la web del poder judicial, que ofereix el judici en *streaming* també, ha rebut 300.000 entrades en el primer mes. Vull dir, són xifres importants, en les quals i sobre les quals, evidentment, nosaltres també tenim la nostra part que ara, quan em concreti, intentaré concretar-li també.

El president

Gràcies. Senyor Martín Blanco, té la paraula.

Ignacio Martín Blanco

Sí, gràcies. Senyor Sanchis, vostè es referia, precisament, a l'àmbit internacional. I jo li vull recordar algunes coses que diuen, per exemple, el vicepresident de la Comissió Europea, sobre el que és el sistema judicial espanyol, que considera que és un dels més independents d'Europa.

Això contrasta, radicalment, amb la pretensió que s'està esbombant, des de TV3, de presentar el judici com un judici injust, com un judici en el qual la sentència està dictada, amb presentadors que fan..., presentadors d'informatius que fan, directament, valoracions polítiques disfressades d'anàlisis jurídiques.

Miri, senyor Sanchis, TV3 s'ha convertit en una màquina de prestidigitació, que, com vostè sap, és l'art i l'espectacle d'habilitat i enginy consistent a produir artificialment aparences, efectes d'aparença meravellosa i inexplicable.

Tan aviat fan aparèixer resolucions de l'ONU, del Comitè de Drets Humans de la ONU, o de la Comissió de Venècia, com desaparèixer documents que no interessen als polítics separatistes, com ara el document amb els escenaris de guerra i de guerrilla, que va trobar la Guàrdia Civil al despatx del senyor Lluís Salvadó, diputat d'aquesta cambra –que, per cert, no és la primera vegada que se'n beneficia, de l'art de prestidigitació de TV3; la seva prestidigitació sempre afavoreix els mateixos.

Aquests dies hem vist, al programa *Tot es mou*, tertúlies en les quals hi havia sis tertulians separatistes, i, per tant, proclius a les tesis de l'actual govern i de l'anterior govern de la Generalitat, contra un constitucionalista.

Hem vist com des de tota mena de programes, tant informatius, com d'entreteniment, s'intentava generar un estat d'opinió procliu a les tesis dels acusats, i del separatisme en general, que pretenen qüestionar la tasca del president del tribunal, el senyor Marchena, i sostenen que pateixen indefensió, entre altres coses, entrevistant experts, únicament i exclusivament d'un mateix parer.

Miri, senyor Sanchis, jo, aquests dies, he pogut parlar, en dos, tres dies, amb diferents experts penalistes que m'han dit tot el contrari, que el senyor Marchena està donant un exemple d'imparcialitat i equanimitat.

No podríem considerar que, com a televisió pública, TV3 hauria d'intentar, si més no, donar una imatge més equànime, més imparcial i amb una voluntat d'explicar la realitat tal com és?

TV3, hi insisteixo, a més de corretja de transmissió del separatisme, s'ha convertit en una màquina de prestidigitació.

Gràcies, senyor Sanchis.

El president

Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

Gràcies. Jo m'apunte les seves definicions del que és TV3, perquè algun dia algú podrà fer-ne un diccionari i analitzar exactament l'abast de cada una d'aquestes expressions tan curioses, en alguns casos.

Bé, nosaltres estem intentant presentar el judici de la manera més imparcial i més equànime que podem. Fins al punt que vostè diu els comentaris que es fan, m'agradaria que concretara, perquè jo n'he sentit de totes maneres.

Per exemple, el programa *Més 324*, cada nit, per seguir com ha anat aquell dia el judici, té dos experts, que, per mi, no representen les mateixes posicions. I que, fins i tot, moltes vegades es contradiuen entre ells, cosa que ja està bé mentre no genere una confusió excessiva. Difereixen molt en les anàlisis? De vegades, sí i, de vegades, no. I per mi és això el que s'ha de fer.

Ha concretat el programa *Tot es mou*. Si vol, després, com que hi ha algunes referències al CAC, on hi ha una referència directa al programa, podem estendre'ns-hi una mica més. I després explicaré..., però ja veurà com les coses de vegades no són tant com semblen des de fora.

En tot cas, nosaltres si passem a ser una màquina d'agitació i propaganda a una màquina de prestidigitació, doncs alguna cosa hem guanyat. Evidentment, alguns equilibris s'han de fer a l'hora..., alguns saltirons s'han de fer, alguns volantins s'han de fer a l'hora d'intentar explicar també.

A mi m'agradaria que concretara, que em diguera exactament quins programes, a part del *Tot es mou*, després li dic que ho concretarem, però m'agradaria que quan donem informació sobre una història tantes hores, perquè, realment, són moltes hores, vostè m'haurà de concretar en quins aspectes nosaltres... Concretar, eh? No dir: «Vostès fan això en general.» I, aleshores, ho discutiríem.

El president

Passem a la següent pregunta...

Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre l'acusació de masclisme a polítics constitucionalistes difosa en el programa *De què es queixen les dones?*

323-00105/12

...dirigida al director de Televisió de Catalunya sobre l'acusació de masclisme a polítics constitucionalistes, i la formula la diputada Sonia Sierra, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyor president. Bon dia. I des d'aquí vull expressar el meu desig de que es millori la senyora Llorach, que la trobarem a faltar avui.

El cinco de marzo, el programa *Sense ficció* emitió un documental titulado *De què es queixen les dones?*, y a partir del minuto 48, Isabel Muntané, que es una de las máximas representantes del colectivo On Són les Dones, se queja de la poca presencia de mujeres en debates y tertulias. Tiene toda la razón y desde aquí quiero reconocer el gran trabajo que llevan haciendo desde hace años el colectivo On Són les Dones.

Pero, después de sus palabras, acto seguido, una voz en *off* añade: «I en molts casos es troben amb això.» ¿Y qué tenemos? Tenemos tres fragmentos de tres tertulias en las que tres hombres interrumpen a tres mujeres. No hacen ningún tipo de comentario machista, simplemente interrumpen, que es algo muy habitual en cualquier tertulia, sea cual sea el género de la persona que interrumpe y de la persona interrumpida.

La particularidad es que los tres hombres son figuras destacadas del constitucionalismo: Manuel Manchón, que es subdirector de *Crónica Global*, y mis compañeros Nacho Martín y Jordi Cañas. Es decir, tres constitucionalistas, dos de ellos de Ciudadanos, porque pensaron que es que tres de Ciudadanos era demasiado fuerte, incluso en TV3.

Por cierto, acaba de decir el diputado de Junts per Catalunya que en un colegio se ha emitido este documental. ¿Ustedes se pueden imaginar cómo se sentiría mi compañero Nacho Martín o el señor Manchón si a sus hijos le muestran imágenes de sus padres como representantes del machismo? Después se quejan, cuando ha-

blamos de adoctrinamiento en las escuelas. Me gustaría saber qué escuela ha pasado ese documental, y espero que no lo pasen en las escuelas de mi compañero y del señor Manchón.

Además, como las imágenes van unidas a las palabras de una persona destacada en la igualdad de géneros, como es la señora Isabel Muntané, parece que está ilustrando esas palabras, cosa que no es cierto, porque ella está hablando de otro tema.

También me parece curioso que escojan estos tres ejemplos y no escojan, señor Sanchis, un ejemplo de usted, que, en cuatro minutos, interrumpió diecinueve veces a la señora Arrimadas en una supuesta entrevista, que, en realidad, era más un debate que una entrevista. Pero se suponía que era una entrevista. ¿Por qué no escogieron ese ejemplo? Porque mostrar como machismo que se interrumpa en una tertulia, bueno, yo debería ser la machista mayor del reino, porque reconozco que no paro de interrumpir. (*Remor de veus.*) ¿Por qué escogen a esos ejemplos de constitucionalistas?

El president

Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

Moltes gràcies, president. Espere que trobar a faltar la presidenta del Consell de Govern de la corporació en funcions no serà perquè els que estem aquí no arribem a l'alçada. Jo també la trobaré a faltar, eh?, i la trobe a faltar, però, vaja... Un punt d'ironia. (*Veus de fons.*) No, no passa res.

A veure, sobre el tema concret que vostè apunta. Evidentment –evidentment–, quan vaig rebre la seua queixa, vaig parlar amb els responsables del programa i tenen també la seua explicació.

Mire, no estaven parlant de masclistes, estaven parlant d'actituds masclistes. I, òbviament... (*Veus de fons.*) No, no, no –no, no, no–, perdone, no és... (*Veus de fons.*) No, no, no –no, no, no. Doncs no sé quina gràcia li troben al daixò, al matís, però en té bastant.

És a dir, una persona, no sé..., una persona pot no ser necessàriament llunàtica i tindre actituds o comportaments llunàtics en algun moment; doncs una persona no necessàriament ha de ser masclista i en pot tindre.

La senyora Isabel Muntané, precisament sí que feia referència a això: al fet d'interrumpre, al fet de no portar prou dones, al fet de... I es van buscar alguns exemples. I jo ara apuntaré, si es fa una reedició del tema..., i a mi no em sabia greu, senyora diputada, que ho porten a algun col·legi, si és que un entrevistador, quan interromp a una entrevistada, també es considera això una actitud masclista. Cap problema. Perquè, si es considera, doncs, mire, em sap greu, i no em tiraré les mans al cap ni pensaré que és terrible que això m'ho reprotxin.

Habitualment, els entrevistadors o les entrevistadores solen interrompre bastant els entrevistats, sobretot quan s'allarguen. Si això es considera una actitud masclista, doncs, mire, ho reflexionaré i no tindria cap problema si algú il·lustra algun programa posant-me a mi com a exemple de com no s'ha de fer una entrevista. Vostès ja han dit moltes vegades que no les faig bé i no em sabia greu.

No crec..., i encara afirmaria més: estic segur que no es va triar amb cap criteri constitucionalista o no constitucionalista. (*Veus de fons.*) No ho crec; si vostè es pensa que sí, jo la inste, i a més ho parlarem, a parlar amb el responsable del programa, que li explique per què van triar això. I, segurament, amb una gamma bastant..., perquè, per desgràcia, és bastant nombrosa, d'actituds, van trobar aquestes.

Ara, torne a insistir –torne a insistir–, si a vostè això no la convenç –i deduïsc que no, per les miradetes i les rialletes que està fent ara–, doncs és tan fàcil com parlar amb els professionals que el van fer. Perquè jo ho he fet. I segurament, a mi em van convèncer, pot ser a vostè també. Només cal parlar amb ells. Però els cri-

teris eren bastant clars: reflectir actituds de què, en aquell moment, estava parlant aquella experta.

El president

Senyora Sierra, té la paraula.

Sonia Sierra Infante

És a dir, no hi ha gairebé constitucionalistes als programes i, d'aquests pocs, en trien precisament tres, que són els que tenen actituds masculistes.

Mire, se lo digo como mujer y como feminista: no, en mi nombre. No utilicen el feminismo para su particular batalla contra el constitucionalismo en general, y contra Ciudadanos en particular. No, en mi nombre.

El president

Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

En el meu nom no s'hauria d'apropiar de la paraula «constitucionalista» perquè jo també ho soc, segurament no de la seva constitució, però de qualsevol altra. M'és curiós aquest exemple... (*Veus de fons.*) Sí, de qualsevol altra. I tant! Vostè..., perdone, què entén per «constitucionalistes»? Que aquí, al final, resulta que... No, en el meu nom, deixin d'apoderar-se i fer trampes en la semàntica quan parlen.

Crec que constitucionalistes podem ser tots aquells que vulguem una bona constitució i que pensem que un règim i un estat de dret s'han de basar en una constitució. Vostè té la seua i jo puc tindre la meua, la que m'agradaria, la que m'agradaria votar. I, segurament, no és la que té vostè, però no per això deixe de ser tan constitucionalista com vostè. La pròxima vegada que em posen a mi, diré que deixen de posar constitucionalistes al *Polònia*.

El president

Passem a la següent pregunta...

Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre la decisió de no emetre les imatges dels atemptats de Nova Zelanda

323-00109/12

...dirigida al director de Televisió de Catalunya sobre la decisió de no emetre les imatges dels atemptats de Nova Zelanda, i la formula la diputada Raquel Sans, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Senyor Sanchis, abans d'anar a la pregunta, permetin-me que aprofiti per felicitar els professionals dels informatius de TV3 per la nominació en categoria de millor informatiu autonòmic de la segona edició dels premis Somriu de la ràdio i la televisió de les Balears. Per tant, vagi per endavant aquesta felicitació.

I anem a la pregunta. Fa unes setmanes es va produir la massacre de Nova Zelanda, després d'un atac islamòfob, que reiterem la nostra condemna a aquest atac, i que va causar quaranta-nou víctimes mortals, a més de quaranta persones ferides, un atemptat que va sacsejar tot el món.

Els atacants van emetre en directe la matança a través de les xarxes socials, però, en canvi, els informatius de TV3 van decidir no mostrar algunes d'aquestes imatges d'aquests fets per no contribuir, precisament, a la voluntat propagandista que tenien els terroristes.

De fet, l'any 2016, el Consell de l'Audiovisual ja va elaborar una recomanació en aquest sentit, i a la vegada va tornar a demanar que no s'ensenyessin les imatges pel seu alt contingut de violència, de fet, que no s'ensenyessin aquestes imatges perquè no aportaven cap valor informatiu.

No és la primera vegada que els informatius de TV3 adopten una decisió semblant. I voldríem que ens expliqués amb més detall com i per què van arribar a la conclusió que no s'havien de mostrar aquestes imatges, en aquest cas; si l'audiència té llibertat per veure les imatges a les xarxes socials o en altres mitjans de comunicació, què els va portar a vostès a prendre aquesta decisió de no difondre-les; què diu el llibre d'estil de la Corporació Catalana de Mitjans que s'ha de fer en aquests casos; quin protocol se segueix habitualment en aquests casos, i si la decisió de no emetre segons quines imatges per no fer el joc al terroristes és temporal, és limitada als dies de la notícia, o ha de ser una decisió permanent.

Gràcies.

El president

Gràcies. Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, de vegades, no és gens fàcil, eh? Vull dir, no és que nosaltres tinguem un llibre d'estil que convertim en una bíblia intocable i no sé què, sinó és que el llibre d'estil, precisament, és conseqüència d'una experiència passada i de criteris que hem anat acumulant per experiència durant tants anys fent informatius.

Evidentment, nosaltres, si podem, el llibre d'estil demana que no difonguem continguts que inciten a la violència, demana que no convertim en espectacle la informació sobre actes violents o terroristes, que defugim el llenguatge agressiu. I en aquest llibre d'estil també s'assumeix la definició del Consell de la Unió Europea sobre com s'ha de tractar informativament el terrorisme i..., amb una sèrie de consideracions que nosaltres també assumim. Ho vam fer en aquesta ocasió.

Sempre hi ha un debat a la redacció i entre els responsables i periodistes que en aquell moment porten la informació de fins a on ha arribat. En aquell moment es va tallar, en el moment en que començaven realment aquelles escenes tan violentes, tan repulsives. I se sol fer sempre. De vegades, patint. Perquè, quan va haver-hi els atemptats de la Rambla, per exemple, quan van començar a arribar informacions de tot arreu, informacions també per les xarxes socials, que ja circulaven, que es difonien, que van aparèixer també en uns altres mitjans. Ja, aleshores, fa la impressió que tu estàs intentant rebaixar, per dir-ho així, el volum de la tragèdia i del que ha passat allà.

I, fins i tot, hi ha gent que considera que això pot determinar algun tipus de censura o que això pot pretendre, pel que siga –pel que siga–, reduir la importància dels fets. És un debat que es manté contínuament.

I, aleshores, només s'exposen escenes fins a un determinat moment, i es va explicant oralment el que passa. Entenc, de tota manera, que el debat ha de continuar, no només amb atemptats terroristes, sinó també en altra mena d'actes violents. I nosaltres, mentrestant, ens cenyim al que hem aprovat, al que diu el llibre d'estil, al que diu també el Consell de la Unió Europea, i ens cenyim també al criteri propi tant com podem.

Això redueix la possibilitat d'una audiència que vol saber-ne més o que, pel que siga, pot arribar a ser més morbosa, i que pot trobar satisfacció en altres mitjans o a les xarxes socials, però al mateix temps també això ens dona una tranquil·litat periodística sobre la nostra feina. És un equilibri, de vegades complicat.

El president

Passem a la següent pregunta...

Pregunta al director de Catalunya Ràdio i Mitjans Digitals sobre la cobertura de les pròximes campanyes electorals

323-00108/12

...dirigida al director de Catalunya Ràdio sobre la cobertura de les pròximes campanyes electorals, i la formula el diputat Ruben Wagensberg. Té la paraula.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, president. Bon dia, senyor Gordillo. Abans ho hem fet amb clau televisiva, ara en clau radiofònica. El 28 d'abril hi ha eleccions al Congrés, el 26 de maig al Parlament Europeu, també hi ha eleccions municipals. Entenem que, com en totes les conteses electorals, Catalunya Ràdio i també els mitjans digitals de la CCMA faran un seguiment especial d'aquestes eleccions.

La proximitat entre aquests tres comicis i el moment polític actual, amb el judici del procés entremig, farà que aquest període electoral estigui prenent una especial dimensió molt diferent a les altres vegades.

Quina és la cobertura de les respectives campanyes que es farà per part de Catalunya Ràdio i els mitjans digitals? Quins debats entre candidats hi ha previstos, entenem que simultanis, entre totes les plataformes de la CCMA? Quin seguiment es farà durant les jornades electorals, tant des de Catalunya Ràdio com també des dels mitjans digitals? I quins programes especials s'estan preparant a Catalunya Ràdio per informar i analitzar els resultats electorals?

Gràcies.

El president

Gràcies. Senyor Gordillo, té la paraula.

El director de Catalunya Ràdio i dels Mitjans Digitals de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (Saül Gordillo Bernárdez)

Gràcies, senyor president. Bon dia a tothom. En primer lloc, deixi'm que agraeixi les mostres de suport que vam rebre aquesta setmana per l'acte vandàlic que va patir Catalunya Ràdio, un acte que en principi respon més a un acte vandàlic que no pas a un atac, però sí que ens preocupa el fet que amb la proximitat electoral es reproduïxin atacs com sí que vam patir anteriorment i, per tant, agrai'm les mostres de suport, algunes de les quals d'alguns de vostès, que ens han donat.

Em reitero amb el..., o sigui, m'afegeixo al que ha comentat el director de Televisió de Catalunya amb relació al pla de cobertura. Catalunya Ràdio no anirà molt desalineat en relació amb el que farà Televisió de Catalunya, pel fet que és el Consell de Govern qui aprova el pla de cobertura i amb una visió de conjunt de tots els mitjans públics, de com han d'afrontar aquesta contesa electoral.

Que té la peculiaritat que estàvem treballant, i s'estava treballant en el pla de cobertura de les municipals, quan es van convocar les generals. I, per tant, la proximitat d'unes eleccions amb unes altres fa que ja des d'ara estiguem en una situació de garantir el que ha comentat el director de TV3, i que des de Catalunya Ràdio mantindrem, que és garantir la pluralitat; garantir que tots els partits amb representació parlamentària tinguin presència, i els seus actes de campanya es recullin en els informatius i en els programes de l'emissora; que tots els caps de llista o membres de les candidatures que es presenten a les eleccions i tenen representació siguin entrevistats a la ràdio pública.

I, tenint en compte que això s'ha d'aprovar al Consell de Govern, no li puc donar detalls per prudència i per respecte a l'aprovació per part del Consell de Govern, però sí dir-li que en el cas de Catalunya Ràdio la informació de la campanya serà una prioritat informativa i estarà ubicada en els espais de *prime time*; que entrevistarem els candidats de totes les formacions entre el 15 i el 26 d'abril, amb relació a les eleccions del 28 d'abril; que farem un debat conjunt de televisió i de ràdio el dimecres 24 d'abril, que emetrem per Catalunya Ràdio; que, com sempre, es donarà

especial transcendència informativa als programes de començament de campanya i a la nit electoral, on intentarem fer partícip d'aquella jornada els realitzadors Roger Escapa, Òscar Fernández i Mònica Terribas, i que, a més a més –i per fer una petita referència, i amb això acabo, als mitjans digitals–, intentarem que a la xarxa hi hagi un recull de tot el que es fa a l'antena de la ràdio i a la pantalla de la televisió en l'entorn digital.

El president

Gràcies.

Pregunta a la presidenta en funcions del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais sobre el tractament de la Setmana Internacional de la Dona als mitjans de la corporació

322-00088/12

Passarem a la següent pregunta, que va dirigida al director de Televisió de Catalunya, sobre el tractament de la Setmana Internacional de la Dona als mitjans de la corporació, i la formula la diputada Sonia Sierra, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyor president. Los medios públicos catalanes dedicaron una semana a la mujer, aprovechando el ocho de marzo. A mí, la verdad, es que como idea me parece bien, pero todavía me parecería muchísimo mejor que los 365 días del año se evitaran los contenidos machistas y, cuando se producen, se condenaran en lugar de justificarse o de blanquearse como se ha hecho hasta ahora.

Pongo ejemplos. Burlarse de una mujer que ha recibido un riñón por parte de su marido me parece de las cosas más repugnantes que he visto en mi vida, y desde aquí aprovecho para mostrar mi solidaridad con el señor Millo y con su esposa.

Más ejemplos. En Catalunya Ràdio, en concreto en el programa *Catalunya migdia*, se justificaron los comentarios machistas del señor Lluís Salvadó, este señor que tenemos aquí de diputado y que además es uno de los dirigentes de Esquerra Republicana, que considera que es muy difícil encontrar mujeres para ocupar altos cargos y que, ya puestos a escogerlas, pues que tengan las tetas bien grandes, según sus palabras: «les mamelles ben grosses».

Más ejemplos de machismo. Un gag del *Polònia* donde aparece Inés Arrimadas en medio de una rueda de prensa, inmóvil. Los periodistas le preguntan, ella no contesta hasta que aparece Albert Rivera, la coge como si fuera una muñeca y él el ventrílocuo y entonces empieza a contestar las preguntas. Le preguntan quién ha ganado las elecciones, dice que Albert Rivera; le preguntan cómo ha colaborado ella y dice que haciéndose fotos y, finalmente, ella dice: «Jordi Cañas» y le tapa la boca –pueden ver que la obsesión por Jordi Cañas en TV3 es importante– y Albert Rivera dice: «Ves cómo es mejor que conteste yo las preguntas?» De verdad que se me ocurren poquitas cosas más machistas que este gag.

Ya sé que ustedes lo justifican todo diciendo que es humor, pero precisamente en dos documentales de TV3 ha aparecido esta imagen (*l'oradora mostra un full*), que a mí me parece muy interesante, en la que señala el humor sexista como una forma sutil de violencia de género. Insisto, esto ha salido en TV3, con lo cual no sé cómo se atreven a seguir, por otra parte, justificando como humor los insultos machistas que vemos en TV3 y, evidentemente, siempre a personas constitucionalistas.

¿Qué opina usted de todos estos ejemplos machistas que le he puesto?

Gracias.

El president

Gràcies. Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

Gràcies, president. Si vol les discutim una a una, lo que passa és que jo pense que vostè és hàbil oradora i parlamentària. En alguns casos, a mi em fa l'efecte, i amb tot el respecte, que es desvia de la intenció del gag, de la intenció de l'humor, i tornem a parlar i a centrar-nos gairebé sempre en l'humor.

Vostè ha comentat que en un programa es va fer una burla d'una dona que havia rebut un ronyó, que aquesta dona és la dona d'Enric Millo, i no crec, no crec que aquella broma que li he tornat a insistir i li he comentat abans que va merèixer una reprovació i una disculpa..., no crec que aquella broma fora per ser dona, ho lamente moltíssim. No crec que aquella broma fora per ser dona. És a dir, si el senyor Millor haguera donat el seu ronyó al seu fill, segurament aquella ironia o aquella broma mal traçada i que no funcionava hauria estat exactament igual.

És a dir, hi ha deduccions que a mi de vegades em sorprenen una mica. Deducir que la broma era perquè la receptora d'un ronyó és dona i, per tant, això és masclisme, doncs, escolte, es pot apurar una mica la interpretació, però em sembla que és apurar-la massa.

Quan parla d'humor sexista, també trobe que hi ha un petit problema. És a dir, no és que l'humor siga sexista, és que em fa l'efecte que és un humor que critica el sexisme. I, aleshores, si és un humor que critica el sexisme, no és igual això que un humor sexista, i així podríem donar la volta a gairebé tots els exemples que vostè em dona.

És a dir, a mi em fa l'efecte, moltes vegades, precisament, que s'agafen al sexisme –o s'agafa vostè en aquest cas al sexisme– per justificar ironies o per criticar ironies o bromes que, evidentment, no li fan gens de gràcia, i ho accepte, però no s'agafe a un argument que crec que no té massa profunditat ni massa sentit.

El president

Senyora Sierra, té la paraula.

Sonia Sierra Infante

Hombre, he visto ejemplos de llevarse las cosas al Pisuerga que pasa por Valladolid, pero decir que un gag machista es para criticar el machismo, ¡venga, hombre!, con todo el cariño, señor Sanchis. Soy mujer y soy de Ciudadanos, pero le aseguro que no soy tonta, o sea que dejen de tomarnos el pelo.

Mire, a ustedes las mujeres les somos absolutamente indiferentes. Utilizan lo que sea, el supuesto humor o lo que sea, para ir contra nosotros. De verdad que la obsesión por Ciudadanos es..., que no me extraña que la gente que vota a Ciudadanos no vea TV3. Es que ustedes cada vez que insultan a alguien de Ciudadanos lo que están haciendo es insultar a más de un millón de catalanes.

Gracias.

El president

Senyor Sanchis...

El director de Televisió de Catalunya

Aquesta sinèdque que cada vegada que a vostès no els agrada una cosa no els agrada a més d'un milió de persones ja l'he sentida unes quantes vegades i no em sembla massa apropiada. Punt número 1, és a dir el tot per la part i la part per tot, etcètera.

Quan hi ha una ironia o una broma sobre un dirigent polític, evidentment, no s'està burlant de tota la gent que el vota, no en caldria una altra.

I després, perdonin, «obsessions»? Estem tan obsedits amb el senyor Cañas que, evidentment, el convidem als nostres programes com a contertulià. És tanta la nostra obsessió que el cridem perquè treballi i perquè es pugui expressar en aquesta televisió que és tan terrible, segons vostè.

I, tercera, i perdone, no sé quina és més gran obsessió, l'obsessió de TV3 –que ho dubte molt– per la gent, els constitucionalistes i Ciutadans, o la de Ciutadans per TV3. Potser l'altre dia que feia referències a Sigmund Freud, hauria de repescar aquell exemple i mirar-lo de nou, perquè no sé qui està més obsedit.

El president

Passem a la següent pregunta...

Pregunta a la presidenta en funcions del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre la finalitat de la campanya «Som dones» i el perllongament del seu objectiu

322-00091/12

...al director de Televisió de Catalunya, sobre la finalitat de la campanya «Som dones» i la formula la diputada Jenn Díaz, del Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Bon dia, senyor Sanchis. Durant la setmana que incloïa el 8 de març, Dia Internacional de la Dona Treballadora, la corporació va engegar una campanya sota el títol «Som dones» per a tots els mitjans de la corporació.

La programació habitual de TV3 es va adaptar a les diferents problemàtiques que viuen les dones i així, per exemple, hi va haver un *Sense ficció, De què es queixen les dones?*, acompanyat d'una nit temàtica de debat en directe «I ara, què?». També un *30 minuts* especial sobre la sexualitat femenina, *El sexe ignorat*, diversos documentals, pel·lícules, reportatges i un alt nombre de contingut en els diferents canals de televisió i de ràdio amb referència a les dones.

A Catalunya Ràdio i totes les seves emissores també tots els programes –*El matí de Catalunya Ràdio, Estat de Gràcia, El suplement* i un llarg etcètera– van adaptar els seus continguts a temes relacionats amb les dones. De la mateixa manera, es van fer diverses accions a través dels mitjans digitals i a partir de treballadors de la corporació per sensibilitzar la societat dels problemes amb què es troben habitualment les dones.

Les dones, no diem res nou, patim una invisibilització constant als mitjans i celebrem aquesta mena de correcció positiva per posar sobre la taula debats que no haurien de sortir mai de la pantalla, i ho celebrem.

Ens agradaria, però, que la paritat estricta que es va seguir, per exemple a *I ara, què?*, que eren tres homes i tres dones, malgrat que alguns dels homes no eren experts en gènere, ni feminisme, ni tan sols tenien un discurs gaire acurat, doncs que aquesta paritat estricta tingui continuïtat a la corporació durant tot l'any.

I si em permeten fer una mica de broma, l'anunci de la campanya «Som dones» amb tants homes amb protagonisme, que no els cal reivindicació cap setmana en especial, i algun fins i tot fent el símbol feminista amb les mans, no és la millor idea que es va tenir aquella setmana del 8 de març.

Dit això, m'agradaria saber quina és la valoració que en fan i quina repercussió va tenir.

Gràcies.

El president

Gràcies. Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, segur que va haver-hi alguns fets, alguns petits fets que no van estar del tot encertats. Si al final la crítica que ens podem fer nosaltres i la que ens puga fer gent experta o gent motivada en la qüestió

són aquests detalls ja estem contents, no?, perquè vol dir que rectificant-los ja aniríem bé i ja està.

Evidentment, nosaltres, la gent que fem Televisió de Catalunya, no pensem que «amb una setmana de» ja està tot cobert. Hi ha plantejaments bastant més intensos i de moltíssima més llarga durada. Però, de totes maneres, és veritat que durant una setmana, gairebé durant un mes diria jo, va haver-hi aquesta campanya «Som dones» i va haver-hi una programació especial.

I també està bé parlar dels resultats d'aquesta programació especial. Aleshores, per exemple, la nit temàtica del dia 5, quan es va emetre aquest programa *De què es queixen les dones?* va tindre una quota de gairebé el 13 per cent i en el panel qualitatiu de GfK, que és un panel que agrada a alguns diputats d'aquesta sala especialment, va arribar a una valoració del 9,1 o 9,2, que és altíssima.

La dona del segle, que és una coproducció també de Televisió de Catalunya, va arribar a 358.000 espectadors i una quota de 16,4 per cent. Va rebre bones crítiques per les seues característiques, més enllà de la seua audiència i el *30 minuts d'El sexe ignorat*, va fer un 15,7 per cent, van ser 430.000 espectadors i va ser el reportatge més vist de la temporada. També un dels que obtenen millor índex qualitatiu.

Però, a més a més, i com vostè sap, allò no es va acabar amb allò, sinó que *Tele-notícies*, *FAQS*, *Esport 3*, *Super3...*, tota la setmana vam fer continguts relatius. La història continua amb concrecions, eh?, més enllà de la voluntat que li dic de canviar les coses, que la tenim.

El *Sense ficció* té programats durant tot el mes documentals sobre aquesta temàtica i s'acaba d'estrenar una sèrie en el Canal 33 que es diu *L'ascensió de la dona*, no sé si ha tingut l'oportunitat de veure-la, però és recomanable, perquè crec que és una gran sèrie.

I, per tant, la conclusió, el balanç general jo crec que ha de ser molt positiu i els problemes i els defectes que hem pogut incórrer els anirem corregint, tant com puguem, evidentment, per això estem tots aquí.

El president

Gràcies.

La següent pregunta ha estat demanada per la diputada Natàlia Sánchez si es pot posposar al final d'aquest bloc –si no hi ha cap problema per als altres grups– i la posterior pregunta també s'ha demanat que sigui posposada al final de la comissió.

Pregunta al director de Catalunya Ràdio i Mitjans Digitals sobre la nova aplicació mòbil de TV3

323-00110/12

Per tant, passaríem a la pregunta número 16, dirigida al director de Catalunya Ràdio, sobre la nova aplicació mòbil de TV3, i la formula el diputat Gerard Gómez del Moral, del Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, president. Senyor Gordillo, la setmana passada justament la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals va estrenar noves aplicacions –ho podríem dir en plural–, perquè és *Super3* i també és *TV3* per a les televisions connectades, per a les *Smart TV* i per als dispositius *Apple TV*, que permeten veure els continguts de la televisió pública de Catalunya des de qualsevol part del món, sempre òbviament que siguin televisors de nova adquisició i, per tant, models nous connectats a internet.

Aquesta aplicació permet veure íntegrament els continguts de *TV3.cat*, que és el canal que s'emet fora del territori estricte de Catalunya, i també consumir els continguts a la carta de tots els canals, sigui *TV3*, *Super3*, en fi, *33*, *Esport 3*, el que sigui, amb les restriccions geogràfiques normals, diguéssim, que en el cas de la corporació no tingui els drets per emetre els continguts de difusió digital fora d'aquell territori.

Clar, aquest escenari per nosaltres és molt important, i l'hi dic des de dos punts de vista: d'una banda, des del punt de vista de la novetat tecnològica, diguéssim, que és important anar adaptant la corporació als reptes que hi ha de canvi de model de consum, fins i tot, d'hàbits de consum dels continguts televisius o audiovisuals, tant li fa, cada vegada és més la presència dels continguts a la carta, i per la innovació, perquè això..., cada vegada més la tendència és que es va cap aquí.

Per tant, és veritat que darrerament, doncs, a la corporació, així com havia estat pionera, per molts motius li havia faltat una certa actualització, i crec que aquestes dues noves aplicacions fan un salt qualitatiu en aquest sentit, també des del punt de vista de la difusió internacional dels nostres continguts.

Però jo hi afegiria un altre àmbit que potser no es comenta tant, perquè no és un àmbit estrictament tecnològic, però que per al meu grup parlamentari és realment important, que és la reciprocitat. És a dir, davant de tots els impediments que hi ha hagut per emetre també els canals de Televisió de Catalunya arreu dels Països Catalans, és veritat que des del punt de vista tecnològic, des d'Internet, des d'aquestes noves aplicacions amb l'Smart TV és veritat que s'obre una escletxa perquè justament puguem fer allò que durant tants anys s'ha fet amb tanta normalitat, que és veure els canals arreu dels Països Catalans, els canals de televisió que parlen en llengua catalana.

Per tant, com a mínim des del nostre punt de vista, aquesta és també una qüestió important des del punt de vista de la reciprocitat.

Per tot això, els volíem preguntar quins plans tenen vostès d'implantació d'aquestes noves aplicacions i què n'esperen amb aquest canvi de consum que justament ara li plantejava. I no sé si han previst tampoc quina afectació això pot tenir en les possibles audiències, atès el canvi de plataforma que darrerament s'està generant.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Gordillo. Té la paraula.

El director de Catalunya Ràdio i dels Mitjans Digitals de la Corporació Catalana Mitjans Audiovisuals

Gràcies, senyor president. Doncs, efectivament, no ho fem només per la reciprocitat, però és obvi que això..., els avenços tecnològics superen batalles i debats que tenen a veure més amb uns altres contextos i, per tant, és una bona oportunitat aprofitar aquestes noves aplicacions per intentar arribar a la nostra audiència allà on sigui possible, més enllà de la TDT.

La feina de Mitjans Digitals de la Corporació té una clara vocació de servei i va orientada a posar a disposició dels nostres usuaris els continguts de la televisió i de la ràdio públiques, i, quan això sigui en més entorns possibles, millor, perquè entenem que és una manera d'apostar per la universalitat i l'accessibilitat dels continguts.

En aquest sentit hi ha una evidència de mercat i és que cada vegada hi ha més llars que tenen una televisió connectada, sigui perquè quan han renovat el televisor han comprat un Smart TV o perquè compren un dispositiu extern que connecta la seva televisió a internet.

Nosaltres ja teníem presència a les televisions connectades. De fet, l'any 2010 vam ser la primera televisió de l'Estat a tenir una aplicació per a Smart TV, però la contenció econòmica dels darrers anys no ens havia permès evolucionar en aquest àmbit amb la força que hauria calgut.

D'altra banda, els darrers dos anys havíem observat un creixement del consum de vídeo digital des de televisors connectats, fruit d'aquesta tendència de mercat. Actualment, gairebé un 10 de per cent del consum de vídeo que es fa als nostres mitjans digitals es realitza des d'un televisor connectat.

Per tot això, vam considerar imprescindible fer aquesta aposta i el passat 13 de març vam estrenar una nova presència molt més forta als televisors connectats. L'objectiu d'aquesta renovació ha estat aconseguir que el servei sigui disponible a quantes més llars millor i donar accés des d'una Smart TV als continguts de TV3 en directe i a la carta a qualsevol país del món, que fins ara no era així; fins ara no érem a totes les televisions del món a través d'Smart TV.

Fruit d'aquesta aposta, hem renovat l'aplicació de TV3 per als models d'Smart TV dels principals fabricants de televisió i hem afegit tota l'oferta de canals en directe. També hem fet unes noves versions específiques amb els menús multiidioma per aconseguir que els fabricants ens els posin en els seus *markets* de tot el món, ja que les antigues versions de l'app només es podien descarregar des d'alguns països.

Però no només hem renovat, també hem estrenat –com vostè deia en la seva pregunta– noves aplicacions, tant de TV3 com del Super3, per a diverses marques de televisors i per a dispositius externs que connecten la televisió a internet.

El president

Passem a la següent pregunta...

Pregunta a la presidenta en funcions del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre el pla d'igualtat de la corporació

322-00084/12

...dirigida al director de Televisió de Catalunya, sobre el pla d'igualtat de la corporació, i la formula la diputada Marta Ribas, del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem. Té la paraula.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. A nosaltres també ens agradaria que es traslladi aquesta voluntat de treball per la igualtat i pel feminisme els 365 dies de l'any i no només una setmana, però no només també en els continguts sinó internament, i, per tant, parlem d'aquest element, l'intern, que des de fa anys és obligat que les empreses d'un cert volum de treballadors..., però també per la Llei d'igualtat de 2015, la nostra pròpia Llei d'igualtat, que les institucions de la Generalitat i totes les seves empreses públiques, organismes públics vinculats tinguin un pla d'igualtat.

Estem a 2019, no existeix, hi ha hagut advertiments diversos des d'Inspecció de Treball i, pel que sé, ja tenen per fi enllestit un diagnòstic de Televisió de Catalunya, com a mínim, per fer aquest, ara sí, Pla d'igualtat de mesures. Un diagnòstic que diu que a TV3 hi ha sostre de vidre, que entre els càrrecs de comandament, per exemple, un 75 per cent dels directors són homes; que hi ha bretxa salarial, fins i tot en la part de sou regulat per conveni hi ha encara un 2 per cent de bretxa salarial, però, evidentment, si hi sumem els complements, la cosa es dispara, només mirant els complements la bretxa salarial es dispara un 50 per cent o més i, per tant, hi ha elements preocupants i cal actuar amb urgència i amb celeritat amb un pla d'igualtat pròpiament dit.

Bé, per quan tenen previst que hi hagi aquest pla d'accions, aquest pla d'igualtat, i amb quines accions previstes?

El president

Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, ja sap precisament que la presidenta en funcions de la corporació i del Consell de Govern va dir l'última vegada que vam tenir aquesta compareixença que la seua voluntat era accelerar-ho, i vostè ho acaba de dir també. Si s'ha signat amb els representants dels treballadors i les treballadores

un document de diagnosi a Televisió de Catalunya vol dir que ja s'està posant, per dir-ho així, mà a la feina, ja s'està començant a abordar, evidentment. I en aquest pla –vostè ho diu també– se regulen, es miren i es denuncien ja diferents aspectes.

Ara, jo crec que no partim de zero, és a dir, sobretot si parlem –com ha parlat vostè, de bretxa salarial– d'altres temes. És evident que en la diferència..., o en els segments de direcció hi ha bastant diferència, encara hi ha bastant desigualtat; és veritat. És veritat també que la idea i la intenció és corregir-ho, i és veritat també que no venim tampoc de zero, sinó que venim d'una trajectòria que ha estat com ha estat i que ara és la que es pretén corregir.

La bretxa salarial a Catalunya, segons afirmen els diferents informes, està en el 23 per cent; atenció, en la corporació és del 2 per cent, eh?, en la remuneració fixa. Del 23 al 2 hi ha bastant diferència també. Ho hem d'arreglar, però no partim d'una base tan terrible.

Vostè ha parlat d'una pujada del percentatge, quan parla de la part variable. Jo no tinc aquesta xifra, no és tan contundent la que jo tinc, però també ha d'entendre un concepte que és el que és i que també s'haurà de corregir, que és que una gran part de variable correspon al personal tècnic, moltes vegades, que majoritàriament està ocupat per hòmens. Llavors, no és perquè siguin hòmens, com en el salari fix, sinó perquè en aquest aspecte, en aquesta àrea treballen molts més hòmens que dones, i això és lo que s'ha de corregir també.

Des del 2012 hi ha un protocol de prevenció d'actuació davant d'actuacions d'assetjament psicològic, sexisme, sexual, etcètera. En l'àmbit de la formació no es para de treballar contínuament per millorar les coses. En l'àmbit de la violència de gènere, en l'àmbit de tractament per part del departament d'Informatius, que està assumint una nova manera, un nou llenguatge de parlar, d'explicar, de presentar la realitat, etcètera, més d'acord amb tota aquesta sensibilitat.

Bé, jo espere, com a director de la Televisió, que el pla es faça concret, es concrete el més ràpid possible i, evidentment, el problema en aquesta diagnosi el tenim localitzat i la intenció és corregir-lo tan ràpidament com siga possible en tots els punts en què puguem fer-ho. Segur.

El president

Senyora Ribas, té la paraula.

Marta Ribas Frías

Miri, els insto a celeritat; crec que la realitat s'ho mereix. Jo espero que hi haurà una renovació de la corporació i que la propera vegada hi haurà una directora de TV3 –també estaria bé–, però, evidentment, no puc deixar d'afegir un element, aquesta pregunta anava dirigida a la senyora Llorach, per què? Perquè estem parlant de la diagnosi de Televisió de Catalunya, de TV3, però l'empresa és la corporació. El pla d'acció, el pla d'igualtat ha de ser de la corporació. Què passa amb Catalunya Ràdio? Inclourà Catalunya Ràdio o no? Perquè el que hi havia fet des de Catalunya Ràdio va ser fet sense el suport –si no ho tinc mal entès– en el seu moment del comitè d'empresa i, per tant, crec que hi ha aquí un decalatge com a mínim de la part de la diagnosi de plans d'igualtat fets en una empresa i en l'altra, que ara amb la realitat d'una única empresa s'hauria de resoldre bé.

El pla d'igualtat ha de ser de la corporació, ha de ser per tot el personal de la corporació, personal de tot tipus de la corporació, i els instaríem que des d'una celeritat necessària, però que es faci bé i que s'inclougui a tothom.

El president

Senyor Sanchis.

El director de Televisió de Catalunya

Absolutament d'acord. Els plans anteriors moltes vegades eren sectorials, eren per mitjans, i ara seran ja de corporació.

Pel que fa a la nova vinguda d'una nova directora, a mi també m'agradaria. Que no es quede només amb directora, perquè si només hem de canviar de director per una directora no sé si amb això vostès ja en tindrien prou. Em fa l'efecte que no és només això.

El president

Gràcies.

Com que la següent pregunta ha estat posposada, passaríem a la que s'ha demanat que es fes en aquest bloc.

Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre la paritat en els espais televisius

323-00098/12

Per tant, seria la pregunta número 14, dirigida al director de Televisió de Catalunya sobre la paritat en els espais televisius, i la formula la diputada Natàlia Sánchez, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Té la paraula.

Natàlia Sánchez Dipp

Hola; gràcies, president. Bon dia a tots i a totes. S'ha parlat en diverses preguntes sobre feminisme, sobre representació, sobre el pla d'igualtat i, per tant, farem un fil conductor amb les intervencions i les preguntes que ja s'han fet.

Li faig una pregunta molt concreta, bé, un parell de preguntes: com pot explicar que essent les dones el 51 per cent de la població, als mitjans la proporció sigui marcadament inferior de manera continuada i persistent? Com ho pot explicar? I també com vostè, com a director de TV3, analitza quines són les conseqüències d'aquesta infrarepresentació de les dones? Quina és la seva visió i, per tant, quines polítiques i quina direcció aplica en el mitjà públic, a TV3, des d'aquesta perspectiva?, i això ho faig amb referència a la representativitat de dones, per exemple, en tertúlies, però també en la paritat, com ha explicat la diputada Marta Ribas fa un moment, a nivell intern, en els òrgans de govern, de direcció.

Quines són les conseqüències d'aquesta infrarepresentació i com ho explica? Per què ho explica, senyor Sanchis?

El president

Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

Gràcies, president. A veure, fem-ho al revés, no només quines són les conseqüències, sinó per què passa això. I, aleshores, és molt ampli el tema. Perquè, si parlem, per exemple, d'entrevistes o parlem de la presència en les dones del temps de paraula en els mitjans informatius o en els informatius, etcètera, és veritat, vostè té raó, que sent el 51 per cent de la societat, que són exactament el que són les dones, jo tinc apuntades algunes xifres i no arriben a això.

En el informatius diaris, la persona de les dones en temps de paraula és similar a tots els mitjans i emissores analitzats. En l'informe que ha realitzat el CAC, se situa a l'entorn del 30 per cent. És veritat.

És veritat també que, pel que fa a la proporció de dones entrevistades, en el 3/24 és del 43 per cent i, en Televisió de Catalunya, el 37 per cent.

Però... I després podem entrar en les tertúlies, que és un àmbit que és més controlable. Per què el primer no és tan controlable? Perquè moltes vegades depèn de l'actualitat.

I, per exemple, quan aquí no hi havia una llei d'igualtat, i quan aquí no hi havia..., es buscava la paritat entre diputades i diputats, doncs resulta que quan feies una entrevista, perdona, però, si eren el 80 per cent de diputats i el 20 per cent de

diputades, doncs era bastant més fàcil trobar entre el 80 per cent una persona, que no anar a buscar el que era minoria.

És a dir, la societat està canviant, però nosaltres no regulem l'actualitat. I si en l'actualitat els càrrecs directius, per exemple, en empreses, estan decantats absolutament cap al costat masculí, i moltes vegades busques que siga una dona la que conteste aquella entrevista, però moltes altres vegades et trobes amb que en aquella empresa no n'hi han, o amb que la persona que porta allò no ho és.

Nosaltres intentem anar per davant del canvi social, en aquest sentit, però la societat té una realitat. Intentem anar per davant del canvi social, i només cal mirar les xifres de participació en debats, etcètera, però la realitat és la que és i, de vegades, acomodar-se a la realitat vol dir, doncs, reflectir-la com és i, per tant, no ser com ens agradaria que fora. Però, torne a insistir que anem un pas per davant, o intentem anar un pas per davant.

El president

Senyora Sànchez, té la paraula.

Natàlia Sànchez Dipp

Senyor Sanchis, moltes gràcies per la seva resposta. Estic totalment en desacord amb el seu plantejament. No van per davant. No van per davant i les xifres ho diuen: l'esclatxa salarial a TV3, que ja ha explicat la diputada Marta Ribas, i que en subscriu la preocupació.

I no van per davant, quan el director de TV3, ara mateix, fa un moment, en l'anterior resposta, quan parlava de la necessitat de que hi hagi una igualtat de representació en les dones en els mitjans públics, parlava de «donarem resposta a aquesta sensibilitat». No és una sensibilitat que les dones ocupem els espais que ens pertoca. És un dret. I, per tant, no van per davant.

Li preguntava..., les conseqüències d'aquesta desigualtat són evidents. És que la infra-representació de les dones i, per tant, d'aquells aspectes que afecten les dones, està controlat per un sistema... Vostè parlava de causes: la societat és així. Bé, la societat és patriarcal i és capitalista, i, per tant, exclou les dones i els seus drets dels mitjans públics. Des d'allò públic no van per davant. Hi ha una gran preocupació, hi ha una gran problemàtica en aquest sentit.

Li pregunto, com a director de TV3, pensen fer alguna cosa, des d'una perspectiva d'acció positiva, per tant de quotes, no com una mesura transformadora, sinó com un pedaç per intentar posar una solució a la gran problemàtica en la que ens trobem. Pensa que és positiu treballar cap aquí, treballar per les quotes?

I una cosa més. Com a diputada de la CUP, els seus serveis d'informatius, tant de TV3 com de Catalunya Ràdio..., vostès saben que quan, des dels nostres equips de premsa, els diuen que la senyora Maria Sirvent –i vaig acabant, president–, la senyora diputada Maria Sirvent o jo mateixa serem les que atendrem les seves entrevistes, vostès s'han arribat a negar que la CUP tingui representació en entrevistes públiques, perquè si no són Carles Riera o, per exemple, Lluç Salellas, els entrevistats, s'hi neguen.

Saben que aquesta és la realitat de les seves produccions, dels seus programes informatius? Perquè nosaltres, sí. Nosaltres sí que ho sabem. Per tant, no van un pas per endavant.

El president

Gràcies. Senyor Sanchis...

El director de Televisió de Catalunya

Perdone, president. No dispose del temps que m'agradaria per contestar-li. De totes maneres, m'agradaria, eh?, que quan analitza al mil·límetre el meu llenguatge i decideix que no és el mateix «sensibilitat» que «necessitat» o que «dret», que no

file tan prim, en aquest sentit, perquè, segurament, estem parlant del mateix i ens estem referint al mateix.

Quan parle de que no anem un pas per davant, i que diu que la bretxa social a Televisió de Catalunya és del 2 per cent, li torne a repetir que, en salaris fixos, a Catalunya és del 23 per cent. Això no és anar un pas per davant? (*Veus de fons.*) Això..., d'acord, doncs ja la discutirem. Però, en tot cas, segur que és bastant superior a la que té Televisió de Catalunya.

I, acabe, perquè ja no hi ha més temps. Senyora diputada, de vegades, quan truques a un partit polític i demanes entrevistar algú, allò que no agrada a un periodista és que li diguin a qui has d'entrevistar. I si vostè... I jo no crec que sigui una qüestió de gènere això, eh? O sigui, no crec que sigui una qüestió de gènere. Em fa l'efecte que, quan vols entrevistar alguna persona en concret i et diu: «No, nosaltres et direm a qui has d'entrevistar», això, a un professional de la informació, a un periodista, no li agrada. I puc donar-li la raó. Si es tracta, com li estic dient, de que aquesta és la qüestió.

El president

Gràcies. (*Veus de fons.*) Trenta segons. (*Veus de fons.*)

Natàlia Sànchez Dipp

Molt breument, per contradiccions. És a dir, jo no he dit això. Vostè ha dit que, vostès, quan en una empresa el seu representant és un home, no hi tenen res més a fer. I que, per tant, quan vostès demanen entrevistar una organització com és la CUP, nosaltres, si parla un home o parla una dona, dirà el mateix. Per tant, la seva contradicció de la primera intervenció amb això segon que acaba de dir és evident.

El president

Passem a la següent pregunta...

Pregunta a la presidenta en funcions del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre la reiteració d'insults a polítics constitucionalistes per part de col·laboradors de mitjans de la Corporació

322-00086/12

...dirigida al director de Televisió de Catalunya sobre la reiteració d'insults a polítics constitucionalistes per part de col·laboradors de mitjans de la corporació, i la formula la diputada Sonia Sierra, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyor president. I una prèvia, si la resposta que acaba de donar per justificar que no hi ha paritat de les dones és que és un reflex de la societat, no entenc per què a les tertúlies de TV3 de sis tertulians, set són separatistes, i moltes vegades no hi ha cap constitucionalista. Dic «set» perquè, normalment –normalment–, el presentador o presentadora també ho és.

Tornant a la meva pregunta, el masclisme i l'homofòbia de Toni Albà són un tema recurrent en aquesta comissió. I són un tema recurrent perquè continua contractat per TV3 o contractat, indirectament, per TV3.

No importa el tipus de contractació, no importa si el contracten directament o mitjançant una productora. La realitat és que els catalans, de la nostra butxaca, hem de pagar un senyor que es dedica a fer piulades masclistes i homòfobes. Per exemple, de la senyora Inés Arrimadas ha dit que és «una mala puta», i aquí no ha passat absolutament res.

De fet, la senyora Llorach, en aquesta mateixa taula, el va disculpar dient –i cito textualment–: «És un *clown*, un humorista, ho fa en clau d'humor.» Es veu que és que la senyora Llorach es mira TV3 encara menys que jo, perquè diu que l'humor

sexista és una forma subtil de maltractament. D'altra banda, també ha fet piulades homòfobes contra el senyor Miquel Iceta, al que ha comparat amb «un pet a la banyera que fa olor putrefacta», eh? El bon gust del senyor Albà està fora de cap mena de dubte. I contra el senyor Manuel Valls, que ha dit –i cito també textualment–: «Un malparit, un cuc de claveguera, un tros de cagarro.» I senyor Manuel Valls l'ha denunciat. Perquè, saben què passa? Que, com ve d'una república de veritat i no d'una república de fireta, aquestes coses en una república de veritat no agraden gaire i per això ara mateix està denunciat.

I el senyor Albà ho ha tornat a fer. Ha tornat a insultar la senyora Inés Arrimadas, li ha dit «prostituta». Per cert, tot el meu respecte per les prostitutes, i cap mena de respecte de les persones que fan servir això com per insultar les dones. També l'obsessió del senyor Albà per la prostitució és digna d'estudi.

El que passa que el senyor Albà, aquesta vegada, ha tingut mala sort, que és que la seva piulada ha caigut, justament, a prop de la setmana de la dona. I, clar, quedava molt malament que fessin un especial setmana de la dona i, alhora, tinguéssim en pantalla aquest senyor masculista.

La meua pregunta és: quan deixaran de contractar persones que fan insults masculistes i homòfobs?

Gràcies.

El president

Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

Em disculparà, però, com que m'ha donat uns quants segons per respondre l'última pregunta en aquesta següent pregunta, senyora diputada, no és això. És a dir, una cosa és demanar una entrevista a una persona concreta i una altra cosa és demanar una entrevista a l'organització. Si eixa organització entén que vostès poden decidir qui, si és a una persona concreta i la canvien, ja no és el mateix. Només era això. Però, de totes maneres, em sap greu perquè ara no podré contestar. Però, en tot cas, parlem sempre que calga.

Senyora diputada de Ciutadans, anem a veure una cosa. Vostè té la pretensió d'intentar explicar per què nosaltres fem segons quines decisions, de manera que nosaltres quedem..., i «nosaltres», en aquest cas, «jo» com a director de TV3, com a persona més mesquina, malvada i miserable.

És a dir, ja que hi ha hagut una setmana feminista i aquest senyor ha insultat les dones, no li hem cridat l'atenció, no hem parlat amb la seua productora perquè realment ens importa allò que diu, sinó perquè, realment, com que venia aquella setmana, què passaria. Bé, aquesta és la seua interpretació, i a mi m'agrada moltíssim de que vostè pense que nosaltres, efectivament, som també com cucs, o jo, concretament, que no faig les coses... Doncs, mire, això és la seua interpretació. La nostra, o la meua, són els fets.

I, aleshores, aquí hi havia hagut diferents advertiments i diferents alertes sobre la manera d'entendre humor i, sobretot, sobre els tuits que fan col·laboradors d'empreses que contracta TV3 per fer un programa. Estem d'acord. I no professionals de la casa, que estan regits pel llibre d'estil. Hem dit moltes vegades que algunes de les crítiques que feien vostès no les trobàvem justificades perquè podíem entendre allò en clau d'humor. Però també és veritat que hi ha un moment que la clau d'humor ja no funciona així perquè, a parer nostre, en aquest cas a parer meu, ja se sobrepassen algunes línies. I això no té res a veure amb la setmana de res.

Aleshores, com que aquesta vegada vam veure que hi havia..., que, realment, s'havia superat un determinat llistó, que no s'entén ni es pot justificar gaire, encara que en part també i sempre, per l'humor, vam parlar amb la productora. I la productora va parlar amb aquest senyor. I vostè no segueix les xarxes socials, no segueix les informacions, no segueix els de... Aquest senyor i la productora han arribat a un

conflicte. I aquest senyor, d'entrada, durant aquesta temporada, ja no participarà en aquest programa, arran de tot això.

I, escolte, que vostè diga: «Aquest senyor encara, encara, encara...». Doncs, mire, aquest senyor, si vostè s'informa una mica, veurà que ha tingut un correu en tuits i un correu públic amb la seua productora, i que han entrat en un conflicte greu, precisament per aquell tuit. D'alguna cosa deu servir que, en un moment determinat, consideren que s'han franquejat límits que no es poden depassar. I ja està.

Si tot això ho fem perquè som tan malvats que podríem cobrir-nos les esquenes perquè fèiem una setmana que això no ho admetia, doncs això és la seua opinió, i m'agrada que pense tan bé de les meues intencions.

El president

Senyora Sierra, té la paraula.

Sonia Sierra Infante

Efectivament, van dir que el deixaven una temporadeta a la nevera perquè ha caigut a prop de la setmana de la dona. Perquè és que aquest tuit no és pitjor que els altres que he llegit i molts altres. I mai no li havia passat res. I no han dit que no el tornaran a contractar, que és el que a mi m'agradaria, que es comprometessin a no contractar a ningú que faci piulades ni homòfobes ni masclistes; m'és igual si és contractat directament o indirectament. Els catalans i les catalanes no podem pagar a persones que insulten a les dones i al col·lectiu LGTBI.

Gràcies.

El president

Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

Gràcies, senyor president. Només en deu segons. Home, vostè segur que ha sentit parlar en algun moment de la reincidència, i també de la gravetat dels fets. Només li diré, per acabar, que m'agradaria que aquella persona que ha de decidir què és homòfob i què és antifemení, o què és sexista o què és masclista, no siga necessàriament vostè. Supose que tots tenim un criteri sobre això. Vostè m'explica el de vostè i jo li explico el d'altres persones.

Perquè, si no, al final, tindrem un tribunal de la santa inquisició que definirà què és masclisme i definirà què és sexisme o definirà què és homofòbia.

El president

Senyor Sanchis...

El director de Televisió de Catalunya

Escolte, doncs no. Supose que això ho podem compartir i fins i tot ho podem discutir. I aleshores, sí. Ara, si és algú el que decideix això, doncs ja no anem bé tampoc.

El president

Passem a la següent pregunta...

Pregunta al director de Catalunya Ràdio i Mitjans Digitals sobre l'evolució de les audiències de Catalunya Ràdio

323-00106/12

...dirigida al director de Catalunya Ràdio i Mitjans Digitals sobre l'evolució de les audiències, i la formula el diputat David Pérez, del Grup Parlamentari Socialistes. Té la paraula.

David Pérez Ibáñez

Gràcies, president. Prèviament, si em permet, també enviar una abraçada a la Núria Llorach i desitjar la seva ràpida recuperació. Efectivament, la trobem a faltar.

Senyor Gordillo, efectivament, vostè al gener del 2016, a la primera entrevista que va tenir com a nou director, va dir que l'objectiu era recuperar el lideratge d'audiència.

Aquesta frase, pràcticament literal, l'ha tornat a repetir en diferents ocasions, fins a nou ocasions, fins arribar al 19 d'octubre del 2018, en que vostè va dir i va reiterar que «volem ser líders», i això ho deia uns dies abans, com ara, de que aparegués la nova onada de l'EGM.

Tenim el millor pressupost, tenim el millor equip i tenim els millors professionals, tenim els millors equipaments, tenim les millors campanyes de publicitat –ja voldrien altres emissores tenir aquestes campanyes–, tenim les instal·lacions adequades. Què falla? Falla la pluralitat? Falla la manca d'equilibri?

En un dies tindrem la nova, l'última onada de l'EGM. Continua pensant vostè que serem líders?

I, en definitiva, quina és, per tant, la seva valoració sobre l'evolució de les audiències de l'emissora.

El president

Senyor Gordillo, té la paraula.

El director de Catalunya Ràdio i dels Mitjans Digitals de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Gràcies, senyor president. No serem líders. Ja li avanço que no ho serem, en aquest proper EGM. Perquè els comportaments de la ràdio són molt lents i perquè és evident que, en aquest proper EGM, no hi haurà un *sorpasso* de tants oients com perquè Catalunya Ràdio recuperi el lideratge que va perdre el 2009, és impossible.

Però deixi'm que li digui que, des del 2009 fins al 2019, Catalunya Ràdio ha guanyat 200.000 oients. Això vol dir que els tres últims anys hem superat el 600.000 oients. I això vol dir que, tot i no ser líders, tenim més oients que quan Catalunya Ràdio era líder.

El president

Senyor Pérez, té la paraula.

David Pérez Ibáñez

Senyor president... (*Veus de fons.*)

El president

Senyor Pérez, disculpi. Té la paraula.

David Pérez Ibáñez

No, li deia que he fet una pregunta molt concreta, quin era el motiu i no he sabut trobar aquesta resposta. Miri, el que diu l'última onada és que la diferència amb RAC1 s'ha augmentat. Hi ha més diferència. És a dir, no és que tot això sigui molt lent. No, no, és que anem enrere. Anem enrere.

Per tant, el problema, senyor Gordillo, com vostè ha dit, no és la pluralitat, el problema no són ni el pressupost, ni els professionals, ni els equipaments, ni les campanyes de publicitat. El problema és vostè. Perquè si vostè diu ara que això no ho aconseguirem, doncs ho hagués pogut pensar l'any 2016, no?, quan va dir, literalment, que l'objectiu és recuperar, immediatament, el lideratge d'audiència. Ara resulta que no, que no es pot fer. Molt bé.

El problema és vostè –és vostè–, que té tot per fer-ho però és incapaç de fer-ho, que no compleix els objectius, que no genera sinèrgies, que no genera bon rotllo, que és incapaç de tractar amb respecte les persones. I vostè, que ho ha tingut tot, ha estat incapaç d'aconseguir absolutament res.

Perquè, hi insisteixo, en l'última onada, la diferència amb l'emissora líder, amb RAC1, amb el permís..., és més gran.

I li voldria dir una segona cosa. Vostè hauria de deixar la direcció de Catalunya Ràdio, però ni se li acudeixi pensar en passar a ser president de la «corpo». Perquè, després del que va passar a l'última comissió, nosaltres no el votarem.

El president

Senyor Gordillo, té la paraula.

El director de Catalunya Ràdio i dels Mitjans Digitals de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Senyor diputat, jo estic aquí responent com a director de Catalunya Ràdio. Per tant, no parlem d'escenaris hipotètics, perquè aquí venim a donar explicacions de la feina que fem.

Vostè obvia que, des del 2009, quan, per cert, el seu grup donava suport al Govern d'aleshores, que és quan Catalunya Ràdio va perdre el lideratge, no tenim contracte programa, que vostè el reclama. I té tota la raó del món de reclamar-lo, perquè cal que hi hagi un contracte programa, perquè fa deu anys que no hi ha un contracte programa. Perquè el pressupost no és el que hi havia fa deu anys a Catalunya Ràdio. Perquè a Catalunya Ràdio, fa deu anys, hi havia cent treballadors més que els que hi ha avui. I perquè cal que hi hagi un model estratègic de ràdio pública. I això s'ha de fer entre tothom. No ho pot fer només una direcció entusiasta de continguts, amb esperit competitiu.

I és obvi que, quan em fan la primera entrevista, i les posteriors, per animar els professionals de Catalunya Ràdio a tenir l'esperit competitiu transmeti aquest esperit competitiu. De la mateixa manera que quan un candidat o un partit polític es presenta a unes eleccions surt a guanyar; o quan qualsevol empresari aixeca la persiana del seu negoci, surt a vendre i a fer negoci; o quan qualsevol periodista comença la seva jornada laboral, surt a aixecar una notícia i una exclusiva. Cada dia es produeix? No, però és l'esperit. I els dirigents i els directius d'equips hem de fer això. I és el que estic intentant fer des de fa tres anys.

Lamento que vostè ho porti al terreny personal, però crec que cal una reflexió profunda de la propietat dels mitjans públics, que recau en aquest Parlament, de l'Administració pública, de la corporació, i, lògicament, també dels directius que estem a la corporació. Però aquesta no és una batalla en solitari.

I, ja li dic, des del 2009, en deu anys, 200.000, dels 300.000 oients més que té la ràdio generalista a Catalunya, dels 300.000 més, 200.000 els ha guanyat Catalunya Ràdio. Això és un 45 per cent. I des del gener del 16, que vostè comentava, hem superat els 600.000 oients. Amb menys pressupost, sense contracte programa, sense un model estratègic de ràdio pública.

El president

Senyor Pérez, perquè em demana la paraula?

David Pérez Ibáñez

Per contradiccions, senyor president.

El president

Trenta segons. *(Veus de fons.)*

David Pérez Ibáñez

Hi estic d'acord, eh?, Gerard, hi estic absolutament d'acord. *(Veus de fons.)*

El president

Té la paraula.

David Pérez Ibáñez

El senyor Gordillo ha dit que jo ho he portat al terreny personal, i l'única persona que ho ha portat al terreny personal va ser el senyor Gordillo, a la darrera comissió de control.

Però, en qualsevol cas, la seva segona resposta és la definició més clara de francès absolut.

El president

Passem a la següent pregunta...

Pregunta a la presidenta en funcions del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals sobre les audiències de TV3 al febrer i al març

322-00082/12

... dirigida al director de TV3 sobre les audiències de TV3 al febrer i març, i la formula el diputat Francesc de Dalmaes, del Grup Parlamentari Junts per Catalunya. Té la paraula.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, senyor president. Senyor Sanchis, sap allò de que els mitjans públics el primer que necessiten és públic? Que és una frase que se l'ha atribuït molta gent, però que, de fet, pertany a John Reith, que vostè coneix bé com a il·lustre homòleg seu, fundador de la BBC, l'any 22, i que el 27, quan va passar a ser corporació pública, va tenir aquesta conversa amb el monarca Jordi cinquè, i es va filtrar això, que necessitaven públic. Però, normalment, es deixa d'explicar que ell deia que la forma que tingués públic era fent bon periodisme, i que era, en aquell moment, ell en deia «ser educativa», que ara ho explicaríem d'una altra manera.

I, precisament, la nostra pregunta avui va sobre els magnífics resultats de casa seva, de TV3, que nosaltres atribuïm al fet que hi hagi tant públic al fet de fer bon periodisme. De fet, en aquesta mateixa comissió els vam recomanar, si us plau, que fessin una atenció especial al que estava significant aquest judici farsa del procés, que s'està fent a Madrid aquests dies.

I, malauradament, l'hem encertat. I hem vist com els legítims polítics líders i socials han anat desfilant i han estat profundament acompanyats, gràcies a la televisió pública, per unes audiències absolutament magnífiques.

L'audiència mitjana de TV3 al mes de febrer va ser del 16,2 per cent, i va tenir puntes molt interessants, tant a TV3, com al 3/24, quan van declarar els acusats, diversos testimonis, especialment també el major Trapero, va tenir una audiència altíssima.

També és veritat que han pres decisions estratègiques que s'han demostrat encertadíssimes. El tema dels drets de la Copa del rei de futbol els ha permès tenir aquest doble enfrontament amb el Reial Madrid, en obert, de magnífic record, per cert, en català, a la nostra televisió.

I ara farem una anàlisi freda, que no tocaria. Però el que és cert és que la combinació d'un fet i d'un altre fet, del lamentable fet polític i del meravellós fet esportiu, ha fet que hagin aconseguit, no?, que el mes..., que les xifres que estan aconseguint, per exemple, aquest 24,6 per cent a què van arribar un d'aquest dies, només estigués superat alguns dies d'octubre del 2017, no?

I, per tant, la nostra pregunta és aquesta: quina anàlisi en fan i com pensen mantenir aquestes xifres magnífiques?

El president

Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

L'anàlisi, i traient una mica de tots els retrets i de totes les crítiques, que sovint són raonables, és positiva, en general, eh? Vull dir que aquí vostès venen a fer un treball fiscalitzador necessari, però de vegades també està bé que algú reconega una mica les coses que es fan ben fetes.

I jo no sé fins a quin punt vostès consideren que tindre audiència o no és important –al marge de lo que diguera el precursor de la BBC, perdó–, però, vaja, jo crec que les xifres, almenys, que són bastant indiscutibles, cal reconèixer-les.

I no les diré ja ni les repetiré, perquè vostè les ha comentades i segurament les tenen, però, evidentment, aquest és el millor febrer de la història per TV3, amb un 16,2 per cent de quota, que no està malament, i també el millor febrer de la història del canal 3/24. Alguna cosa vol dir això –alguna cosa vol dir això.

En el març seguim el mateix camí. I és veritat que, evidentment, el context, l'actualitat, pot ajudar. Però també és veritat que en un context i que en una actualitat i que en uns fets polítics o socials determinats, qui els segueix bé o qui ho fa bé té un reconeixement, i el que no, no.

I, evidentment, nosaltres –i jo concretament– defensem que la primera cosa o la segona cosa que ha de tindre una televisió pública... La primera és ser televisió pública, i la segona és públic, evidentment.

I no em pertoca, però em preocupa, la competència que fem les televisions públiques a Catalunya –i com a televisions públiques, som totes les públiques– amb la televisió dels canals privats..., és molt dura. A Catalunya no hi ha televisions privades d'entitat, això decanta moltíssim l'audiència cap a una oferta que sempre sol ser la mateixa. I això fa que la responsabilitat de Televisió Espanyola a d'altres mitjans públics també siga important.

I a mi em sap greu que hi haguera..., i això ho dic, no ho sé, segurament no em correspon dir-ho com a director de TV3, però jo crec que sí que em correspon dir-ho com a persona preocupada per la televisió pública en aquest país, que hi havia uns plans de revitalització, d'augment de la programació pròpia de Televisió Espanyola a Catalunya, que, finalment, pel que hem llegit, no es portaran a cap.

Què més m'agradaria a mi que poder ser... Igual els resultats no serien els que són ara, eh? Però què més m'agradaria a mi que competir amb una televisió pública que on estiguera perdent audiència sense parar, que a Catalunya ja és que comença a ser gairebé residuals i que, en canvi, tinguera prou sensibilitat –i perdone'm la paraula– per entendre que aquí el fet de tindre públic és molt important per a una televisió pública. I de competir amb nosaltres també ho seria.

El president

Senyor De Dalmases, té la paraula.

Francesc de Dalmases i Thió

Moltes gràcies, senyor Sanchis. Un detall gens menor, John Reith era escocès.

El president

Passem, doncs, a la següent pregunta...

Pregunta al director de Catalunya Ràdio i Mitjans Digitals sobre el balanç de les dades de l'informe de pluralitat del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

323-00099/12

...dirigida al director de Catalunya Ràdio sobre el balanç de les dades de l'informe de pluralitat del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i la formula el diputat Josep Riera, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula.

Josep Riera i Font

Gràcies. D'entrada, aprofitem la seva presència, senyor Gordillo, per condemnar l'atac que uns encaputxats van fer a les instal·lacions de Catalunya Ràdio, a l'estudi 1, mentre s'emetia el programa *La nit dels ignorants*. I ja que som aquí, també demanem que des de la política es deixi de posar els mitjans públics catalans a la diàna dels intolerants.

La pregunta. Un cop més, la realitat és més tossuda que la intoxicació contra els mitjans públics. Catalunya Ràdio i TV3 són els mitjans més plurals i els que recullen més diversitat de veus polítiques. Així ho recull, un cop més, l'informe quadrimestral del CAC sobre l'observança del pluralisme polític a la televisió i la ràdio. Aquesta vegada, corresponent al període de setembre a desembre de 2018.

Un període que..., recordem-ho, perquè passen moltes coses i passen molt de pressa, un període en què l'actualitat política informativa va estar protagonitzada per les relacions entre Catalunya i Espanya, aquesta vegada centrades en les diverses reunions, finalment fallides, entre la Generalitat i el Govern de l'Estat. I també pel Consell de Ministres del 21 de desembre a Barcelona, i tot el que el va envoltar.

Tenint en compte això, si hi ha una certa anomalia que aquest informe recull és que el partit que va tenir més temps de paraula en els informatius diaris dels mitjans analitzats va ser el Partit Popular. Encara que potser s'entén més si tenim en compte que els dos temes principals del seu protagonisme van ser els múltiples casos de corrupció que té i les seves amenaces constants d'aplicar un nou article 155, aquesta vegada estenenent-lo als mitjans públics.

I aquest lideratge, precisament, del PP, es repeteix del quadrimestre anterior.

En aquest informe també es constata que el partit amb més presència a TV3, després del PP, que ja hem dit líder, és Ciutadans. I després hem de sentir aquests discursos sobre invisibilització i coses similars.

Per això deia al principi allò de que la realitat és més tossuda que la intoxicació interessada que TV3 i Catalunya Ràdio són els mitjans de l'independentisme.

La pregunta, senyor Gordillo, és com valora vostè els resultats de l'informe del CAC i a què atribueix aquestes falses acusacions dels partits que són els més presents en els informatius dels mitjans públics catalans.

El president

Senyor Gordillo, té la paraula.

El director de Catalunya Ràdio i dels Mitjans Digitals de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el balanç és satisfactori, però sense caure en el cofoisme, perquè tenim molta feina a fer, i abans es parlava de la presència de les dones, i aquí hi ha una feina a fer evident. Però estem contents.

I crec que, a més a més, això no és cap mèrit de l'actual direcció de Catalunya Ràdio, sinó que és una qüestió històrica de la ràdio pública, que sempre ha tingut la sensibilitat i l'habilitat i la capacitat per recollir la pluralitat, amb tota la complexitat que això representa en l'entorn polític actual de l'actualitat i de la política catalana.

I que siguem els líders en pluralitat, segons aquest informe del CAC, ens fa estar satisfets, amb el benentès que hem de seguir treballant sabent que no és fàcil donar veu a tota la pluralitat i que també m'imagino que la gent del Consell de l'Audiovisual tampoc ho deu tenir fàcil, tenint en compte la mobilitat i dinamisme d'alguns partits, sigles, polítics. Per tant, analitzar això també té una certa complexitat, i jo amb això seria una mica generós i m'agafaria al sentit general de si aquests informes indiquen si els mitjans públics som o no som plurals, que jo crec que, com vostè deia –i estic d'acord amb vostè–, queda bastant evident.

En l'àmbit de la millora, doncs, hi ha una dada que ens ha de fer pensar, que és que les dones polítiques van ser menys presents que els homes, tant en els informatius diaris com en les entrevistes a Catalunya Ràdio, de Catalunya Ràdio i de tots els

canals analitzats pel CAC. L'informe situa la presència de dones polítiques a l'entorn del 30 per cent en informatius i en entrevistes. Ara bé, el percentatge creix 7 punts, a un 37 per cent, quan parlem de debats, i aquí deixi'm dir-li que som el mitjà que organitza més debats –segons aquest informe del CAC, deu debats. Això sovint fa que hi hagi formats poc atractius en termes competitiu, però crec que és un dels requisits del servei públic que hem d'assumir i que el fem amb molt de gust, forma part del nostre ADN. I els nostres realitzadors tenen la instrucció donada de treballar en la línia que aquest percentatge s'apropi al 50 per cent; és un dels objectius.

Per tant, estem satisfets, perquè el Consell de l'Audiovisual confirma que la línia amb la que treballem és bona, però no en tenim prou, i no pateixi que seguirem buscant i millorant en tot allò que puguem.

El president

Passem a la següent pregunta...

Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre l'exclusió del pluralisme polític de Televisió de Catalunya

323-00103/12

...dirigida al director de Televisió de Catalunya sobre l'exclusió del pluralisme polític a la Televisió de Catalunya i la formula el diputat Ignacio Martín Blanco, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula.

Ignacio Martín Blanco

Primer de tot, m'hi vull sumar, i reiterem des del Grup de Ciutadans la nostra condemna als atacs a Catalunya Ràdio, com no podria ser d'una altra manera, cosa que ja hem fet anteriorment per Twitter.

Anant ja a la pregunta, senyor Sanchis, deia abans que havíem millorat, perquè ara ja no eren un aparell de propaganda i agitació i ara són senzillament un aparell de prestidigitació. No, és acumulatiu; poden ser corretja de transmissió del missatge separatista, un aparell de propaganda i agitació, i també un aparell de prestidigitació, perquè efectivament estan creant una realitat paral·lela a càrrec, per cert, de l'erari públic.

Però deixi'm que li faci una pregunta sobre l'aspecte per mi més pervers del seu arrencament amb el discurs separatista, i molt especialment amb el del seu president, el president de la Generalitat. Vostè creu que una televisió pública autonòmica d'un Estat democràtic es pot dedicar a deshumanitzar una part de la població per les seves idees polítiques com de manera sistemàtica fa TV3 amb els constitucionalistes?

El president

Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

Gràcies, senyor president. Senyor Martín Blanco, jo que m'havia fet la il·lusió de que això era un canvi de registre i no acumulació... En fi, no hi ha manera d'encertar-la amb vostès... No passa res.

A veure, ara m'agradarà que em concrete aquesta expressió. L'he sentida bastants vegades això de deshumanitzar i em sembla molt greu, perquè amaga un rerefons terrible –terrible, eh? Quan vostès diuen això, en realitat –i ara em posaré a interpretar una mica com fa la senyora diputada–, ens estan acusant de seguir mètodes que en la història recent d'Europa van fer milions de morts. S'acusa a qualsevol sistema totalitari i a qualsevol govern totalitari, i a qualsevol ideologia totalitària de deshumanitzar els seus rivals o els seus opositors per després poder exterminar-los, no com a persones.

Per tant, els ho he dit algunes vegades, ostres!, vigilem els adjectius que fem en el sentit de no generar comparacions terribles. Ara, si em vol concretar perquè deshumanitzem li contestaré amb molt de gust, però li demane només que quan diuen segons quines coses pensin en les conseqüències que això pot tenir després de cara a la percepció de la gent.

Ignacio Martín Blanco

Sí, senyor Sanchis... Siguem tots molt...

El president

Senyor Martín Blanco, té la paraula.

Ignacio Martín Blanco

Disculpi, senyor president. Siguem tots molt responsables amb el que diem. Miri, s'ha parlat avui precisament del programa *Sense ficció. De què es queixen les dones?*, i jo que soc part interessada, part afectada, li dic personalment que en la mesura que tenim mares, dones, filles, és autènticament impresentable, autènticament vergonyós el fet que una televisió pública esculli tres comentaristes que coincideixen precisament ideològicament en la defensa del constitucionalisme i, per tant, en un ventall de tertulians, que són immensament majoritaris els separatistes, com s'ha comprovat aquests dies per informes del CAC, resulta que en van trobar tres que casualment són constitucionalistes i els atribueixen actituds masclistes.

Miri, jo no vull fer arguments d'autoritat, però hi ha *Forest Gump*, que «los tonos són los que dicen tonterías», doncs els masclistes són els que tenen actituds masclistes. I els asseguro que les conseqüències enormes, devastadores, que té per una societat el fet d'intentar atribuir una perversitat moral a la part de la ciutadania que no comparteix el discurs oficial és realment propi..., efectivament són actituds pròpies de sistemes totalitaris.

El que és evident és que el corollari l'extreu vostè. Però tinc claríssim que el que està fent TV3 amb els partits constitucionalistes, amb els líders dels partits constitucionalistes és realment propi d'aquesta pretensió de deshumanitzar.

Li dic exemples. El que li he comentat, aquest concretament em sembla claríssim, em sembla pervers. Jo aquell dia passejava..., ho deia abans el diputat de Junts per Catalunya, que aquest vídeo va ser exposat a la classe de la seva filla. Jo m'imagino el meu fill veient aquell vídeo, quina imatge, quina cara li quedaria a vostè com a director de TV3 veient que nanos de cinc o sis anys, o de set anys, estan veient com es presenta el seu pare com a masclista. És una autèntica aberració, efectivament, una aberració.

Uns altres exemples, el que ha comentat la senyora Levy abans, sobre el senyor Millo i la seva donació d'un ronyó, una experiència tan traumàtica..., molts que el coneixem sabem que va ser la malaltia de la seva dona. Fer broma sobre això és autènticament impresentable.

Jo crec que els ciutadans de Catalunya mereixem uns mitjans públics que respectin la pluralitat, que respectin en definitiva el conjunt dels ciutadans de Catalunya i que no menystinguin ni deshumanitzin una part de la ciutadania de Catalunya.

Gràcies, senyor Sanchis.

El president

Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

Igual que vostès no parlen de resultats positius, que sembla que no existeixen, per exemple l'audiència, mai a la vida els he sentit fer una referència sobre això, vostès tampoc no fan mai al·lusions quan aquest humor s'encamina, ataca o critica a altres persones que no pensen com vostès. És a dir, sembla que només vostès estan en l'objectiu dels programes d'humor de TV3 i sembla que només vostès estan en l'objectiu... Bé, d'acord, doncs a mi em sembla que podrien ampliar una mica la mirada i

mirar si això afecta altres persones, altres càrrecs, el president de la Generalitat, per exemple. Diuen: «Oh, que tous que són vostès amb ells...» No sé si alguna vegada algú de vostès ha comentat amb el president de la Generalitat si està content amb el tipus d'humor que es fa des de TV3.

I després, tornem-hi. A veure, jo entenc això que diu vostè, entenc que si vostè en un programa sobre una temàtica que és comportaments, actituds, persones masculistes, apareix vostè no estarà content; jo també ho entenc, si hi estiguera jo també... Ara, a mi també m'agradaria que moltes vegades, quan la gent va a segons quines tertúlies i parla de determinada manera que faci un esforç també de mirar-se.

Vostès han protestat sobre això. Jo he demanat explicacions al programa, a l'equip del programa que el va fer, m'han donat unes explicacions que considere que poden ser més o menys defensables, vostès creuen que no, però el que no he trobat jo és dir: «Sí, ara buscarem polítics constitucionalistes, entre cometes, i els deshumanitzarem.» I si vostès consideren que això és així, doncs, em sembla i ho lamente moltíssim que la seua interpretació no és la correcta. Què hi farem!

El president

Gràcies.

Pregunta al director de Televisió de Catalunya sobre la pluralitat a TV3 d'acord amb l'informe del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

323-00107/12

Passem a la següent pregunta al director de Televisió de Catalunya, sobre la pluralitat de TV3, i la formula el diputat Gerard Gómez del Moral, del Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Sí; moltes gràcies, senyor president. Bé, arrel d'aquest debat sobre la pluralitat de les dues preguntes que ens han precedit, i, per tant, fins i tot d'actituds totalitàries, etcètera, jo aprofitaré per fer una prèvia avui perquè crec que probablement en actituds totalitàries no n'hi ha cap gaire més semblant que empresonar un candidat a la Presidència de la Generalitat enmig d'un debat parlamentari, que avui fa un any que es va empresonar el candidat a la Presidència de la Generalitat enmig d'un debat parlamentari.

I fa un any també, des del punt de vista del pluralisme, que la senyora Carme Forcadell, la senyora Dolors Bassa, el senyor Jordi Turull, el senyor Josep Rull i el senyor Raül Romeva no poden participar, com feien –com feien–, en els debats, en les entrevistes, en les tertúlies, en insercions en els *Telenotícies*, quan ho feien habitualment, perquè eren màxims dirigents d'opcions polítiques independentistes, perquè els han empresonat. I l'única –en un any– imatge que hem pogut tenir seva no és responent preguntes de periodistes, sinó responent preguntes de jutges.

I ho dic perquè probablement els seus fills, que porten més d'un any sense veure'ls, troben indignant que se'ls digui «colpistes», que se'ls digui que són herois i que els volen posar trenta anys a la presó o que es diguin autèntiques barbaritats, com es diuen en els mitjans de comunicació. I suposo que als seus fills tampoc no els agrada gens que se'ls digui «colpistes» quan porten gairebé dos anys sense veure els seus pares o mares.

Dit això, i des del punt de vista del pluralisme –em sap greu, però és que hi ha coses especialment ofensives–, hem conegut l'últim informe del CAC, que abans s'ha preguntat específicament per la ràdio, i jo volia preguntar per la tele.

En fi, els informes del CAC són extraordinàriament extensos. Per tant, hi ha moltíssimes variables, hi han coses que es fan bé, hi ha coses que necessiten millorar, diguéssim, no?, com a les notes de fa uns quants anys –com a mínim les meves, a primària–, però, per exemple, les coses que probablement també cal millorar és la

presència de dones, que ha centrat bona part de les preguntes d'aquesta comissió i que també atacava l'anàlisi.

Però és cert que en aquest mateix informe del CAC, pel que fa al pluralisme, mostra que Televisió de Catalunya, TV3, és la televisió on a més opcions polítiques se'ls ha donat la paraula. Coincideix en aquest cas amb Catalunya Ràdio, que el Partit Popular va ser el partit que va parlar més, i el segon va ser Ciutadans, no només per això, i que trobem bé, perquè les insercions en els informatius han d'anar amb relació a l'actualitat. Per tant, seria absurd dir: «No, com que no són justos amb els resultats electorals volem que canviï». No, depenent de l'actualitat, és normal que hi hagi aquestes descompensacions, però, en qualsevol cas, aquest informe –i acabo– sí que planteja que TV3 va ser qui va donar més pluralitat a les seves seccions informatives.

I, per tant, senzillament volíem preguntar al senyor director de Televisió de Catalunya quina valoració en fan, d'aquest informe de pluralitat.

El president

Senyor Sanchis, té la paraula.

El director de Televisió de Catalunya

Gràcies, senyor president; gràcies, diputat. Hi ha moltes dades, és veritat, hi ha moltíssimes dades i algunes em resulten curioses, i algunes em demanen alguna rectificació, evidentment, també, però n'hi ha moltíssimes que poden sorprendre, sobretot quan algú intenta establir una imatge del que és Televisió de Catalunya, el que és aquest mitjà públic, en base al que ell considera que és, no en base al que és.

És a dir, jo, per exemple, en intervencions als informatius de Televisió de Catalunya hi ha coses que em criden l'atenció i que algunes s'han de rectificar. Quan parla, per exemple, entre els grups parlamentaris presents a les Corts Generals, el Grup Parlamentari Popular, principal grup de l'oposició, aglutina el 27,6 per cent de les intervencions; i després venen el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari Unidos, etcètera, i dius: «Ostres, el Grup Parlamentari Socialista suma molt poc».

És veritat que hi ha també l'actualitat i que hi ha determinats temes, però, vaja, ja em resulta curiós que en les intervencions dels grups parlamentaris presents a Corts Generals el primer siga el Grup Popular. Com em crida l'atenció que en el temps dedicat a l'Ajuntament de Barcelona el Govern municipal obté un 96 per cent del temps de paraula i la resta només correspon al grup municipal del PSC. Vull dir, aquí hi ha algunes dades que dius...

Ostres, en el cas del Parlament de Catalunya, i vostè ja ho ha comentat, el 30 per cent de les intervencions corresponen al Grup Parlamentari de Ciutadans, no sé si és per deshumanitzar o senzillament per donar-los la paraula, i el 19,5 per cent al Grup Parlamentari Socialista, i després venen els altres.

És a dir, és veritat que mirant tot això amb lupa de vegades és contradictori, hi ha moltes dades, i de vegades també cal mirar l'actualitat com va anar.

Només hi ha una cosa que em preocupa, és un grup particular i em sap greu que no m'ho hagin demanat ni el Partit Popular ni Ciutadans, sobre un programa en concret que és *Tot es mou*, als responsables del qual els vaig demanar que em donaren explicacions perquè participaven en les entrevistes i es decantaven clarament cap a un costat i no cap a l'altre, cap al bloc que el senyor de Ciutadans consideraria separatista, independentista i no constitucionalista. I ho vaig preguntar perquè ho vaig seguint de prop –i més ara que estem en període electoral, però normalment també–, i em diuen... –no podré dir-ho perquè és molt llarg–, em passen una llista de totes les trucades, de tots els emails i de tots els whatsapps que van fer al Grup del Partit Popular, al Grup del PSC i al Grup de Ciutadans en el mateix període, i les vegades que els van dir... –programa *Tot es mou*, senyor diputat, encara que no estic

parlant amb vostè, però ho dic per la cara d'estranyesa—, vegades que han demanat per entrevistar aquesta gent i vegades que els han dit que no.

I aleshores els faré una reflexió final: és molt fàcil..., la diputada del Partit Popular, senyora Levy, va fer un tuit dient que mai més vindria a TV3, és molt fàcil dir que hi ha decantació quan a algú li truquen i sistemàticament diu que no hi va. Llavors, podem fer una reflexió de per què no hi van, però aleshores seria jo crec més productiu i més raonable explicar que no hi van per això, però no queixar-se de poca representació o de decantació, perquè quan els truquen no hi van.

El president

Gràcies. Senyor Martín Blanco, per què em demana la paraula?

Ignacio Martín Blanco

Sí, senyor president. Per contradiccions amb el que ha dit el senyor Gómez del Moral.

El president

Trenta segons.

Ignacio Martín Blanco

Miri, senyor Gómez del Moral, jo mai en cap cas he pretès que no puguin fer vostès les declaracions que vulguin, que el senyor Romeva anomeni tots els manifestants del 8 d'octubre falangistes o que el senyor Torra digui el que digui sobre les seves bèsties tarades en forma humana.

Jo el que dic és que un mitjà públic té una presumpció de veracitat. Per tant, que amb els mitjans de tots els catalans que paguem aquests mitjans públics facin propaganda de la deshumanització d'una part de la ciutadania per les seves idees polítiques, encara que el senyor Sanchis digui que és una casualitat, és per les seves idees polítiques, jo crec que és absolutament inadmissible i que, efectivament, situa TV3 en un espai...

El president

Senyor Martín Blanco...

Ignacio Martín Blanco

...realment molt preocupant.

El president

Senyor Gómez del Moral, per què em demana la paraula?

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Sí, jo ja no diré per al·lusions, sinó més aviat per una qüestió d'ordre que jo li demano a la presidència.

Jo podria demanar per contradiccions a la majoria de preguntes de Ciutadans, perquè entenc que són mentida les premisses amb les quals les fan i que són absolutament esbiaixades, i no ho faig per respecte, perquè és el seu argument, amb el qual pregunten al Consell de Govern o als directors dels mitjans, és igual, i ells responen.

Per tant, ell pot considerar que la meva premissa no és encertada, com jo considero que la seva premissa és absolutament errònia en totes les seves preguntes. Però si jo entro a contradir els seus arguments crec que entrem en un debat que desvirtua absolutament la funció d'aquesta comissió de control al Consell de Govern de la Corporació.

Per tant, jo ara tindria moltes ganes de contestar-li, però no ho faré perquè crec que no és el que toca ni la funció dels diputats.

El president

Gràcies, senyor Gómez del Moral.

Pregunta al director de Catalunya Ràdio i Mitjans Digitals sobre la iniciativa del compte de Twitter Arxiu CR i TV3

323-00101/12

Passarem a l'última pregunta, que és la que havíem posposat per al final (*veus de fons*) –sí, en falta una–, dirigida al director de Catalunya Ràdio, sobre la iniciativa del compte de Twitter Arxiu i la formula el diputat Eduard Pujol, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula.

Eduard Pujol i Bonell

Bon dia a tots. Per trencar una mica l'ambient de la sessió, si m'ho permeten, parlaré de Twitter, senyor Gordillo.

Aquest diumenge serà 24 de març i segurament, quan vagi al compte de Twitter Arxiu TV3 – Cat Ràdio pugui veure les imatges o escoltar la narració d'en Puyal dient: «Urruti té a les seves mans la sort del campionat. Mira que si l'Urruti el parés, mira que si el parés l'Urruti...»

Farà trenta-quatre anys –com passen els anys, senyor Sanchis!– de la lliga de Valladolid, la lliga guanyada a Pucela. Ho dic perquè «disfruto» molt amb la memòria i vostès em fan «disfrutar» molt amb aquest compte de Twitter on no només hi han pinzellades d'esport, on no només hi han pinzellades de cultura, on senzillament van vostès emetent moments, *frames*, que van sacsejar la memòria col·lectiva o van fixar la memòria col·lectiva de fets, de circumstàncies a través –i és molt important explicar-ho–, a través de la novetat i de la força del model que representava Catalunya Ràdio als primers vuitanta i del model que representava TV3 als primers vuitanta.

La manera de parlar, la manera d'accedir a la notícia amb aquella rapidesa de les ENG de TV3, que ho van revolucionar tot, i que això tenia una traducció veient El Vaquilla a l'Eixample de Barcelona detingut enmig d'un Simca 1.200 i un 131, els cotxes de l'època. Ho dic perquè està molt bé compartir tota aquesta memòria.

I d'alguna manera vostès al cap dels anys m'han respost allò que en Jordi Borda, excompany de la redacció d'Esports de Catalunya Ràdio, segurament moltes vegades ens havíem preguntat: per què després de cada jornada de treball havíem de fer una feina avorridíssima que era treure talls i passar els talls a l'arxiu de la redacció, que al cap dels anys te n'adones de la importància que tenen per continuar entenent per què les coses són com són, perquè TV3 i Catalunya Ràdio, més enllà de lideratges, vostès han ocupat la franja central de la narració del país i això ho han fet perquè segurament hi ha mitjans que també van prescindir de la intenció de fer-ho.

Abans el senyor Sanchis deia: «Tant de bo Televisió Espanyola oferís una programació forta, tant de bo volgués competir, tant de bo no volgués ser residual.» Doncs, vostès a partir del 83, com TV3, han ocupat el carril central a l'hora de narrar, de buscar una determinada narració del país.

Per tant –acabo–, felicitats per la iniciativa, cuidin la memòria, és una manera de projectar-nos amb intel·ligència cap al futur, i la pregunta és molt senzilla: tenen els mitjans adequats per continuar treballant la digitalització de tota aquesta memòria col·lectiva? Continuaran potenciant les eines per compartir aquesta memòria?

El president

Gràcies. Senyor Gordillo, té la paraula.

El director de Catalunya Ràdio i dels Mitjans Digitals de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, agraeixo la seva intervenció, perquè ens ha permès, a partir d'una cosa tan concreta com és la formulació de la seva pregunta, que era d'un compte de Twitter, tenir una visió panoràmica de què suposen els mitjans públics en aquest país, o han suposat i suposen i espero que suposin en el futur, en un context on sovint anem a la discussió del detall o a la polèmica concreta.

Miri, el compte aquest de Twitter que vostè comenta no és cap mèrit de la direcció de Mitjans Digitals, ni de l'empresa, en el sentit de la direcció, perquè va ser una iniciativa dels mateixos professionals de documentació de TV3 i també de Catalunya Ràdio, que sí que és cert que en un context on vam intentar que hi hagués una democratització de l'ús de les xarxes socials en tots els programes i canals dels mitjans públics, des de Mitjans Digitals, en aquest context, aquest gent es va engrescar i va decidir, d'una manera entusiasta i voluntària, obrir un compte que gestionen ells.

I la veritat és que part de les coses que vostè explica jo també les he sentides, seguint aquest compte de Twitter. I serveix per fer aquesta reivindicació de la feina feta. També és un compte que té la virtut de connectar amb emocions i de recuperar l'orgull dels mitjans i dels professionals. És cert que li ha permès al servei de Documentació de TV3 i de Catalunya Ràdio posar-se en contacte i posar en valor i com a referència de molts companys del seu sector del món de l'arxivística i de la documentació, i ells ho viuen com un èxit i que els permet interlocutar i ser referència.

I deixi'm que li anunciï que aquests mateixos companys, en breu, tenen la intenció d'obrir un perfil de l'Arxiu de TV3 i de Catalunya Ràdio a Instagram, que és una xarxa que vostè la coneix personalment prou bé i que, a més a més, en els mitjans estem descobrint que ens connecta d'una manera molt directa amb determinats usuaris.

En el fons, això també és l'excusa per mirar l'arxiu i crec que una de les virtuts que està tenint aquest compte de Twitter –i això a Catalunya Ràdio ho hem fet amb *Dies de ràdio*, amb en Santi Carreras– és que ha de permetre que determinats programes posin en valor l'arxiu fins i tot per emissions d'avui en dia.

El president

Senyor Pujol...

Eduard Pujol i Bonell

Sí, com una deferència de la presidència, li agraeixo que em permeti intervenir.

No, només per compartir amb la gent de la comissió, amb els companys diputats, els animo a entrar en aquest món digital, en aquest món de memòria. El fet de veure, per exemple, *Àngel Casas Show*, un programa de referència a la nit dels dijous, em sembla que era, entrevistant J.V. Foix, poeta, doncs, dona una perspectiva de com TV3 ha ocupat la centralitat narrativa del país.

El president

Senyor Gordillo, li queden deu segons.

El director de Catalunya Ràdio i dels Mitjans Digitals de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais

I també és un compte de Twitter que és un mirall pels professionals i que ens hauria de fer reflexionar com fins a quin punt sovint hem anat enrere. I ara em refereixo a les llibertats i a la llibertat i la transgressió que hi havia fa trenta anys i que avui en dia, pel context en el que ens trobem i per la globalització i l'entorn digital també pervers en algun aspecte, està tot tan controlat, que sovint hem perdut, des del punt de vista del professional, alguns àmbits de llibertat.

El president

Gràcies. La senyora Sánchez m'havia demanat la paraula.

Natàlia Sánchez Dipp

Moltes gràcies. M'he esperat...

El president

Per què em demana la paraula?

Natàlia Sánchez Dipp

Li demano la paraula per demanar al senyor Sanchis que es retracti i retiri les seves paraules amb relació a l'afirmació que ha fet quan parlàvem de feminisme i parlàvem d'insults homòfobs i insults masclistes arran de la pregunta de la diputada de Ciutadans, quan ha fet referència que «aviam si ara haurà de venir la santa inquisició a decidir què és masclisme o què és homofòbia».

Demano que retiri i que es retracti de les seves paraules, perquè sap què, senyor Sanchis? Som les dones i les persones LGTB qui patim principalment les violències masclistes i, per tant, serem nosaltres qui decidim on comencen i on acaben aquestes violències.

Ha fet una normalització d'unes violències que tenen conseqüències molt greus sobre la vida dels infants, de les nenes, dels infants LGTB, i que, a més a més, vostè, com a director d'una televisió pública, hauria de revisar-se la seva formació en relació amb aquestes qüestions.

Per tant, hi insisteixo, li demano que retiri..., i se'n retracti. La normalització, parlant de la santa inquisició...

El president

Senyora Sánchez...

Natàlia Sánchez Dipp

Acabo.

...quan parlem de feminisme, quan parlem d'homofòbia, quan parlem de masclisme, acaba amb un bus pels carrers de Barcelona dient que no és violència de gènere, sinó que és violència domèstica...

El president

Senyora Sánchez...

Natàlia Sánchez Dipp

Acabo...

...amb missatges de «feminazis».

Per tant, insisteixo, li demano que se'n retracti. Si no ho fa ara ho demanarem i ho sollicitarem formalment a la Mesa.

El president

Senyor Sanchis.

El director de Televisió de Catalunya

No entenc de què vol que em retracti. Ho lamente moltíssim. I senzillament crec que o jo no m'he explicat bé, que és el que sol dir, o vostè no m'ha entès bé. I ja està.

És a dir, si vostè considera que són les dones les que han de decidir què és i què no és un excés o un delictes, em sembla molt bé. Jo només he dit que una persona –una persona– no pot dir: «Això és això i allò és altre» i que, evidentment, això forma part d'un debat social en el qual hi ha collectius que poden tindre, per dir-ho així, o tenen molta més autoritat moral per decidir-ho o per definir-ho.

El president

Gràcies. (*Remor de veus.*) No, és que no entrarem en debat. (*Remor de veus.*) Senyora Sierra, per què em demana la paraula?

Sonia Sierra Infante

Demano la paraula, no sé quin codi de l'article serà, però per donar-li la raó a la diputada Natàlia. Jo, evidentment, no soc ningú per dir el que es pot fer i el que no es pot fer, però jo crec que estic parlant en nom d'un collectiu prou ampli, que com diu ella han patit i patim violències, i no pot ser que des de la televisió pública, que és el que jo he demanat, es pagui a persones que es dediquen a insultar amb insults masclistes i homòfobs.

En aquest sentit, jo em sumo a la petició perquè se'n retracti.
Gràcies.

El president

Senyora Ribas, per què em demana la paraula?

Marta Ribas Frías

Doncs, miri, pel mateix motiu que les meves antecessores en la paraula.

Senyor Sanchis, crec que és molt senzill que vostè digui: «Mirin, escoltin, si això ha generat ofensa me'n retracto ara mateix», si no, es trobarà amb una petició que se'n retracti formalment, signada per diputades de molts grups parlamentaris.

Per tant, crec que té l'oportunitat ara de dir: «Me'n retracto, no volia ofendre ningú» i després ja ho revisarem.

El president

Senyora Silva, per què em demana la paraula?

Beatriz Silva Gallardo

Sí, por lo mismo, porque mi grupo parlamentario hará lo mismo y en apoyo a lo que ha manifestado la diputada, que creo que no es necesario repetirlo, pero desde mi grupo parlamentario le damos apoyo.

El president

Senyora Levy...

Andrea Levy Soler

Yo me excuso porque no lo he escuchado en ese momento, he salido un momento a hablar por teléfono, pero revisaré el vídeo.

En cualquier caso, si todas las diputadas de los otros grupos parlamentarios están dando apoyo, creo que o lo hace ahora o lo firmaremos después.

El president

Si no hi ha cap més paraula..., senyor Sanchis.

El director de Televisió de Catalunya

Gràcies, senyor president. Home, evidentment, quan no és una persona només que entén una cosa, sinó que són més persones segurament jo m'he expressat malament i, per tant, me'n retracte.

Si haguera estat només una qüestió d'algú que sembla que dona una interpretació als meus fets que –ho torne a dir– jo no he donat, doncs diria: «Miri, vostè ho veu així i s'ha acabat; no, ja mos trobarem després.»

Ara, si totes vostès se senten en aquest sentit ofeses o han donat la mateixa interpretació a les meues paraules, doncs me n'he de retractar, perquè segurament tenen tota la raó del món. I és tan fàcil com això. Per tant, ho faig.

El president

Doncs; gràcies, senyor Sanchis, i així constarà en acta.

Els demanaria als portaveus que es quedessin un moment per definir el calendari de la següent comissió i, a més a més, per veure què fem amb les preguntes posposades.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia i catorze minuts.